

Innocent

MEMÒRIA

UN NOU LLOC

Pere Vélez Martí

Niub: 20309306

Tutora: Mar Redondo i Arolas

Grau en Belles Arts

Facultat de Belles Arts – Universitat de Barcelona

Curs 2024–2025

UNIVERSITAT_{DE}
BARCELONA

A totes les persones que han dedicat temps per aquest projecte,
a la Tere i el Pere per sempre estar al meu costat,
a elles que sempre estan en mi,
i a tot l'equip que ha format i formarà part d'aquest somni.

Resum

"Un nou lloc" és una sèrie de curtmetratges inspirats en les cançons d'Amaia Romero, que exploren temes com la salut mental, l'amor i la identitat. El projecte neix de la connexió amb la seva música, que, amb un llenguatge sincer i directe, trenca barreres entre artista i públic. Fent que el pop sigui una eina per normalitzar la conversa sobre salut mental i fomentar l'empatia, s'aprofita el caràcter accessible i massiu del gènere per subvertir el seu ús tradicionalment comercial i convertir-lo en un canal de divulgació i representació de realitats sovint silenciades. Aquesta fusió de cinema i videoclip transforma les lletres en narratives audiovisuals, on la música actua com a fil conductor d'un relat íntim i emocional. L'estètica pop hi té un paper clau, amb una direcció d'art que presta especial atenció als colors i al vestuari per reforçar el missatge i construir una identitat visual coherent amb la història. Amb aquest projecte, es vol explorar noves formes de consum cultural que, tot i utilitzar els codis del sistema, serveixin per amplificar veus i abordar temàtiques essencials com la salut mental i la diversitat identitària.

Abstract

Un nou lloc is a series of short films inspired by the songs of Amaia Romero, exploring themes such as mental health, love, and identity. The project is rooted in an emotional connection with the artist's music, which uses honest and direct language to break down barriers between creator and audience. With this proposal, pop music becomes a tool to normalize conversations around mental health, subverting its traditionally commercial use. In doing so, the genre is transformed into a channel for raising awareness and representing often-silenced realities. Through a fusion of cinema and music video, the song lyrics are turned into intimate audiovisual narratives, where music serves as a guiding thread. Pop aesthetics play a key role: the art direction, with a strong focus on color and costume design, reinforces the message and builds a coherent visual identity. *Un nou lloc* embraces innovative forms of cultural consumption that, while using the system's conventional codes, aim to amplify voices and bring visibility to essential topics such as mental health and identity diversity—turning pop into a transformative and empathetic platform.

Paraules clau

cultura pop

música pop

curtmetrajes/videoclips

estètica

jovent

salut mental

estigma social

ÍNDEX DE CONTINGUTS

1. Introducció	10
2. Objectius del treball	12
3. Metodologia	13
3.1. Enfocament general	12
3.2. Processos creatius	14
3.2.1. Preproducció	14
3.2.2. Producció	17
3.2.3. Postproducció	18
3.3. Materials i tècniques	19
3.4. Obra final <i>Un nou lloc</i> : els curts, la fanzine i el disc	19
3.4.1. Sinopsis	20
4. Referents artístics	21
5. La música pop	25
5.1. Què és la música / moviment pop	25
5.2. Breu resum de la història de la música pop	25
5.3. Característiques principals de la música pop	26
5.3.1. El missatge: la validació de la simplicitat	26
5.3.2. La temàtica: l'amor	27
5.3.3. L'estètica: el rosa	27
5.3.4. La difusora: l'estrella pop	28
5.4. Objectius de la música pop	28
5.5. Subgèneres de música pop	29
5.6. El format material del pop	29
5.6.1. Els vinils i el CD	29
5.6.2. El videoclip com a eina estètica	30
5.7. El pop com a màquina de consum i neutralització	30
6. Salut mental i jovent	31
6.1. Xarxes socials	32
6.2. Frustració econòmica i social	32
6.3. Problema de comprensió: els tecnicismes i altres factors que no ajuden a l'acceptació	

7. El paper del pop en la salut mental	35
7.1. La teràpia musical	35
7.2. La salut mental visible dins del pop	36
7.3. L' estètica: arma de doble tall	36
7.4. La simplicitat del missatge	37
7.5. La "moda" de la salut mental	38
8. Conclusions	40
9. Bibliografia	42
10. Annexos	45
10. 1. Annex 1: Guió d' <i>Un nou lloc</i>	45
10. 2. Annex 2: Equip de treball	88
10. 3. Annex 3: <i>Storyboard</i>	90
10. 4. Annex 4: Guió tècnic	91
10. 5. Annex 5: Pla de rodatge	92
10. 6. Annex 6: Departament d'art	93
10. 7. Annex 7: Xarxes socials	93
10. 8. Annex 8: Foto fixa	94
10. 9. Annex 9: Dossier presentació	95
10. 10. Annex 10: <i>BSO</i>	96
10. 11. Annex 11: Llistat material	96
10. 12. Annex 12: FIMA	96
10. 13. Annex 13: Carpeta completa	96

- 1 **Última Vez**
↓ Amaia
- 2 **Quedará En Nuestra Mente**
↓ ▶ Video musical • Amaia
- 3 **La Vida Imposible**
↓ Amaia
- 4 **Nuevo Verano**
↓ ▶ Video musical • Amaia
- 5 **Un Día Perdido**
↓ Amaia
- 6 **El Relámpago**
↓ ▶ Video musical • Amaia
- 7 **La Persona**
↓ Amaia
- 8 **Pesimista**
↓ Amaia
- 9 **Santos Que Yo Te Pinte**
↓ Amaia
- 10 **Yo Invito**
↓ ▶ Video musical • Amaia

1. Introducció

Un nou lloc és una sèrie d'onze curtmetratges inspirats en les cançons d'Amaia Romero, que serveixen com a fil conductor per explorar temes com la salut mental, l'amor i la recerca de la mateixa identitat. A través de lletres carregades d'emoció i nostàlgia, la música d'Amaia es converteix en una extensió dels sentiments dels personatges, donant veu als seus pensaments i conflictes interns.

Amaia Romero és una artista que des de fa molts anys ha generat al públic un vincle emocional gràcies a les seves lletres. La seva música transmet una proximitat única, aconseguint crear la sensació de ser una amiga propera per a qui l'escolta. Tant a través de les seves cançons com en les seves entrevistes, construeix un espai de confiança i autenticitat que trenca amb la distància habitual entre artista i públic.

Per això he escollit la seva carrera musical. La seva música es relacionava de manera coherent amb el missatge que es volia transmetre, per un motiu molt clar: la seva connexió amb la salut mental a través de lletres sinceres i fora de filtres artificials. A partir d'aquí, vaig començar a desenvolupar la recerca que m'ha portat a crear aquest treball, com el gènere més comercial i massiu: el pop, pot convertir-se en una eina poderosa per cultivar una cultura popular de salut mental. Aquest tipus de música, amb un llenguatge simple i costumista, arriba a un públic molt ampli, això la converteix en una forma natural i efectiva de transmetre missatges sobre emocions i experiències personals. Aquesta accessibilitat emocional i lírica pot contribuir a normalitzar converses necessàries, generar empatia a través de l'art i poder començar a entendre molts dels dubtes que es tenen al nostre dia a dia.

Aquest projecte té com a objectiu donar una lògica més humanista a aquest moviment capitalista, marcat pel consum ràpid i que beneficia sobretot aquells que gaudeixen d'una estabilitat econòmica molt alta. Jugant amb les eines que el sistema posa a disposició de les empreses per a vendre productes, vull reformular-les i, a partir dels estereotips i d'aquest llenguatge popular i de consum, generar un missatge molt més profund. L'objectiu és donar veu a persones i situacions que han estat silenciades o marginades pel mateix sistema. Aquestes són, de fet, les que han quedat en segon pla. Com per exemple, la salut mental, ja que sempre ha estat una veritat secundària. Aquesta qüestió era essencial per dur a terme la pràctica del projecte que presento.

Des dels anys seixanta, la cultura pop s'ha convertit en una eina de consum per a les empreses i en un mecanisme de mercantilització de productes. Ara que ja coneixem aquest llenguatge i som conscients dels seus punts febles, podem començar a utilitzar-lo com una arma de doble tall contra el sistema: d'una banda, aprofitar-lo per fomentar el consum d'aquesta cultura silenciada i, de l'altra, per finançar solucions o estratègies que permetin integrar aquestes realitats en la cultura quotidiana.

Cal trobar el punt d'inflexió en allò que tradicionalment s'ha percebut com "l'enemic" davant la normalització de la salut mental. La societat necessita un canvi, i cada dia són més les persones que es manifesten davant d'una realitat en què la salut psicològica continua sent inexistent en moltes esferes de la vida quotidiana.

A partir de l'estudi de les cançons d'Amaia, en selecciono algunes per donar forma a *Un nou lloc*. Desconstrueixo les seves lletres i les transformo en guions, convertint-les en històries que transcendeixen la música. Així neix el concepte de videoclip-curtmetratge, on els diàlegs i les situacions dels personatges reflecteixen els missatges que l'artista escollida escriu a les seves lletres. Aquesta fusió entre música i narrativa cinematogràfica genera una nova estètica per a fer un pas més enllà en la interpretació del missatge de l'artista. L'espectador no només escolta, sinó que es veu immers en les situacions que es descriuen, establint un vincle més profund amb el relat. Podríem dir que són videoclips, però sense que la música sigui l'eix únic principal, sinó que també ho sigui la història que hi ha darrere.

A part de la narrativa, també es treballa l'estètica, que clarament segueix els estereotips propis de la cultura pop. La direcció d'art té una gran influència en aquest estil. Les característiques artístiques són essencials en tot projecte, però en aquest cas, també s'ha de mantenir la coherència amb la seva narrativa. Per això hi he donat tanta importància, especialment als patrons de color de cada escena i al vestuari. Crec que és fonamental, per entendre aquesta manera de veure l'art en el videoclip o en el curtmetratge, jugar amb tota aquesta estètica per crear una lògica que ressoni a la ment de l'espectador. A més, dins d'aquesta elecció, es van triar estilistes i professionals amb una trajectòria alineada amb la nostra visió.

2. Objectius del treball

L'objectiu principal d'aquest treball és abordar la cultura pop com una possible eina per parlar de les **malalties mentals, silenciades socialment**. Però a part d'aquest hi ha objectius que són més secundaris però essencials en aquesta investigació pràctica.

Redefinir l'estil de les peces audiovisuals que acompanyen el món de la música, aportant una nova mirada creativa i innovadora, amb una visió més rica i més crítica.

Desenvolupar un enfocament narratiu únic per als artistes, potenciant la seva identitat i el seu missatge. Les carreres artístiques dels artistes poden ser un vehicle per amplificar les veus silenciades, de manera que el consum que se'ls obliga a generar no sigui només econòmic, sinó també una contribució a la consciència social.

Explorar com la cultura comercial, a partir dels seus estereotips tan rellevants i viciosos, pot ser un mitjà per visibilitzar temes essencials com la salut mental, oferint noves perspectives dins d'un entorn sovint superficial i mancat de crítica.

Treballar amb els codis estètics de la indústria "pop" per utilitzar com a eina els seus estereotips i així apropar-nos al seu llenguatge de manera genuïna i impactant. L'amor, el color, l'estranyesa, entre d'altres, són elements que la cultura pop ha sabut aprofitar molt bé per arribar a tots els espectadors.

S'aclarirà com aquest projecte pot contribuir a una millor comprensió de les qüestions de salut mental mitjançant la fusió amb l'estètica pop, i com aquesta forma d'expressió pot tenir un impacte en el públic.

A partir d'aquests objectius principals, començo a desenvolupar el treball. Aquestes idees em porten a començar a gestionar el projecte. Uns dels objectius és que arribi al màxim de gent possible, però no només em centro en això, sinó en la creació d'una obra que pugui formar part de la dinàmica estereotipada que la indústria pop ha creat, per començar a visualitzar un futur on aquest tipus de dinàmiques de videoclips i indústria visual comencin a donar nom a aquestes realitats.

3. Metodologia

3.1. Enfocament general

Un nou lloc va començar com un repte personal per a mi. Dins de la meva trajectòria artística, el meu interès sempre ha girat entorn d'un mateix sector: el món audiovisual. Des de petit, crear contingut relacionat amb la direcció creativa, tant en el cinema com en la música, ha estat una de les meves principals motivacions. Així que, per plantejar un treball que abordés aquests dos àmbits, vaig concebre una mena de fusió entre el món cinematogràfic i el musical, dues disciplines que, històricament, sempre han anat plegades. A mesura que prenia forma la idea general, també es desenvolupava tota la part material del projecte i les conclusions que volia assolir.

Paral·lelament, vaig començar a treballar en el marc teòric. Sempre m'ha generat dubtes el funcionament del sistema socioeconòmic en què vivim: si les grans estructures ens impulsen a dinàmiques de producció i consum constants, com és que la societat no ha aconseguit reapropiar-se d'aquestes eines per al seu propi benefici? Amb aquesta pregunta al cap, i sabent que volia mantenir-me dins l'àmbit de la direcció creativa audiovisual, vaig començar a explorar idees que poguessin encaixar.

Al mateix temps que anava formulant aquestes preguntes, vaig adonar-me d'un moviment que, encara avui, està creixent: la manera com s'inicia un discurs més obert sobre la salut mental i la seva progressiva normalització. En aquell moment, i també arran de vivències personals, vaig decidir que aquest seria el tema principal del projecte. Sempre he pensat que un dels motors de crear art hauria de ser transmetre un missatge amb sentit, així que aquesta temàtica encaixava perfectament amb allò que volia expressar.

Amb aquests dos pilars clars, només faltava encaixar una última peça: quin gènere musical i estètic jugava amb un llenguatge senzill i, a la vegada, es trobava profundament arrelat al consumisme? La resposta era evident: el pop. A partir de la unió d'aquests conceptes, va néixer el repte d'*Un nou lloc*: crear una peça audiovisual que, des d'una estètica pop, abordés temes de salut mental amb un llenguatge accessible, jugant amb els codis propis de la indústria, però sense perdre la seriositat ni la profunditat que el tema mereix. Se'm plantejava la difícil tasca de parlar de la salut mental des d'una perspectiva sensible, fugint de la seva invisibilització, i alhora utilitzant estratègies pròpies de la cultura pop per arribar a un públic ampli. Tot aquest treball ha estat, per tant, una recerca constant d'equilibri entre el missatge social i l'estratègia creativa.

3.2. Processos creatius

3.2.1. Preproducció

Un cop vaig tenir clara la idea del projecte, vaig començar a estructurar el procés de recerca d'informació sobre la temàtica central. Un dels primers passos va ser apropar-me al màxim a les realitats relacionades amb la salut mental, parlant amb persones que viuen amb algun trastorn o que conviuen amb familiars o amics afectats i psicòlegs professionals especialitzats en depressió. Tot i que les entrevistes no s'han inclòs en aquesta memòria per tal de preservar la seva intimitat, em van permetre extreure patrons, reflexions i conclusions sobre la gestió emocional i la vivència personal de la salut mental.

Aquestes entrevistes no només van aportar una base humana i emocional al marc teòric del projecte, sinó que també van ser clau per a la construcció del guió d'*Un nou lloc*. No obstant això, aquest guió no es va desenvolupar exclusivament a partir dels testimonis, sinó que es va complementar amb una recerca exhaustiva sobre les rutines i càrregues quotidianes que afecten les persones amb trastorns de salut mental. A més, vaig analitzar com la indústria audiovisual pop construeix els seus guions, identificant els estereotips recurrents (com ara l'amor com a tema central i transversal) i observant la manera com es representen les emocions dins d'aquestes narratives. Aquest exercici va ser essencial per tal de desconstruir i reinterpretar aquests recursos des d'una perspectiva ètica i crítica.

Una altra font fonamental d'inspiració per al guió van ser les cançons d'Amaia Romero. Cada curtmetratge del projecte pren el títol d'una de les seves cançons i es construeix a partir de la lletra i, en alguns casos, del ritme d'aquestes. El guió incorpora fragments textuais icònics de les cançons, amb la intenció que l'espectador pugui establir una connexió directa entre la peça audiovisual i l'univers musical d'on sorgeix. Aquest recurs contribueix a millora el relat, oferint una experiència més immersiva.

A continuació, s'adjunta el llistat de les cançons amb els seus respectius curtmetratges del projecte:

La última vez: I. L'últim cop

Quedaré en nuestra mente: II. Quedarà a la nostra ment

La vida imposible: III. La vida impossible

Nuevo verano: IV. Nou estiu

Un día perdido: V. Un dia perdut

VI. "El relámpago"

VII. “La persona”

VIII. “Pesimista”

IX. “Santos que yo te pinté”

X. “Yo invito”

XI. “La gata bajo la lluvia”

A partir d'aquestes dues fonts d'informació —el món de la salut mental i l'estètica pop— vaig començar a donar forma al guió, que es pot consultar a l'annex 1: Guió d'*Un nou lloc*, on també podreu trobar la llista amb les cançons escollides d'Amaia Romero.

Amb el guió acabat, vaig iniciar la primera fase de la preproducció audiovisual. Aquesta etapa va començar amb la definició de l'estètica visual del projecte, molt definida pels patrons de color i elements visuals característics del pop. A continuació, es va constituir un equip de treball, organitzant reunions per establir confiança per tirar endavant el projecte (el llistat complet de persones es troba a l'annex 2: Equip de treball).

Un cop l'equip va estar, vaig crear els primers *storyboards* (annex 3: *Storyboard*) i el guió tècnic (annex 4: Guió tècnic), que detalla els tipus de plans, moviments de càmera i dinàmiques visuals que s'aplicarien. Aquesta feina va ser essencial per preparar la fase següent: l'elaboració del pla de rodatge (annex 5: Pla de rodatge). Amb l'ajuda de l'equip de producció, vam començar a definir els temps i espais per a cada seqüència, ajustant horaris i disponibilitat. Aquesta part va resultar complexa, ja que organitzar a tot l'equip va suposar una tasca d'organització considerable i flexibilitat.

Paral·lelament, es van posar en marxa altres departaments de producció. Pel que fa al repartiment, després d'un procés de càsting, vam començar a fer lectures de guió i assajos, per garantir la connexió emocional entre els intèrprets i els seus personatges.

En el departament d'art, es van fer múltiples reunions que vaig dirigir, per definir com volíem que es projectés el concepte visual del projecte. A partir de referents estètics, es van idear sets, ambientacions i llistes d'elements visuals, així com esbossos de vestuari i proves de color, especialment pensats per expressar emocions i estats mentals dels personatges a través de l'estètica (annex 6: Departament d'art). A més a més, dins del projecte apareixen col·laboracions de diverses persones amb una marca personal que s'adequava perfectament a l'estilisme del projecte. Per una banda, “GIA”, joiera i llicenciada en Belles Arts, va crear peces especialment per a les actrius, que van ser utilitzades durant els rodatges. Per altra banda, la marca de roba “X.MORSAS” va participar activament en el projecte, ja que el director de la marca va assumir també el paper d'estilista principal de tota la producció.

També com a part d'aquest procés es van crear les xarxes socials del projecte. Vam obrir un compte d'Instagram per a l'expansió del projecte, que va impulsar la gent a seguir-lo. Progressivament, es van publicar continguts, amb l'objectiu de generar un arxiu visual del procés de rodatge. Per visitar les xarxes, podeu anar a l'annex 7: Xarxes socials.

Finalment, la darrera part de la preproducció va consistir en la posada en escena i les proves de càmera. Es van fer assajos combinats entre interpretació i imatge per tancar el guió tècnic amb precisió i definir el temps de cada pla, assegurant la fluïdesa del rodatge i la coherència emocional de cada seqüència.

3.2.2. Producció

Un cop iniciada aquesta fase, tot va començar a complicar-se una mica més. En l'àmbit personal, era un dels meus primers rodatsges com a director, de coordinació general de l'equip i de gestió de citacions. Es van convertir en un repte important que va generar força estrès a l'equip. Tot i això, les jornades de treball van fluir molt bé. L'equip estava sempre bastant equilibrat en els diferents departaments, cosa que va ajudar que els rodatsges fossin fàcils.

Aquest bon ambient va ser resultat d'una planificació bona dels horaris, amb jornades no massa llargues, descansos, una climatització adequada —malgrat algunes excepcions— i dietes proporcionades. Tot va generar un ambient tranquil, que permetia una connexió personal entre els integrants. Això va fer que el rodatge no només fos més agradable, sinó també més ràpid, ja que l'equip entenia millor el relat i els objectius del projecte, i això es reflectia en la qualitat del muntatge d'escenes.

Pel que fa a la part tècnica, *Un nou lloc* va resultar ser un projecte senzill. Tant en l'àmbit de càmera com d'il·luminació, els muntatges no presentaven dificultats tècniques destacables. Quan els rodatsges requerien una major complexitat, citàvem l'equip tècnic amb més antelació per facilitar la preparació. El fet que els plans ja estiguessin assegurats prèviament també contribuïa a una millor comprensió del treball tant per part dels tècnics com dels actors, que coneixien les connotacions i intencions de cada escena.

L'equip d'actrius va comptar amb una preparació prèvia sòlida, gràcies a les lectures de guió i els assajos que havíem fet abans de començar. Això va permetre que a plató estiguessin còmodes i connectades amb el personatge, mostrant una implicació considerable amb el projecte. Malgrat que en alguns casos va ser complicat ajustar les seves disponibilitats, les actrius es van comprometre plenament i van aportar una gran força emocional davant la càmera.

Pel que fa a l'àrea artística, el muntatge de sets i l'organització de l'attrezzo van funcionar amb molta fluïdesa. La direcció d'aquest apartat va anar a càrrec meu, amb el suport d'una ajudant de direcció artística amb qui vam formar un gran tàndem. Aquesta coordinació va permetre que els resultats visuals s'ajustessin fidelment al que havíem planificat. Un exemple destacat va ser el muntatge de l'habitació d'en Eric: vam haver de desmuntar completament un menjador i transformar-lo en un dormitori funcional i estèticament coherent. L'ús del color, l'estètica acolorida i la naturalitat del set van reforçar el missatge que volíem transmetre amb la peça.

Durant el procés, també vam comptar amb una persona encarregada de fer el rol de foto fixa del rodatge. Les fotografies que s'han anat mostrant són d'Ainé Bosch, estudiant de Comunicació Audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra. Gràcies a ella, aquestes imatges han aportat memòria visual i contingut per anar compartint. La carpeta amb les fotos fixes es pot consultar a l'annex 9: Foto fixa.

Al cap de sis mesos de treball, repartits en catorze jornades de rodatge d'unes sis o set hores cadascuna, vam poder concloure aquesta fase amb un balanç molt positiu: tant l'actuació, com la direcció artística, la part tècnica i la dinàmica de l'equip van estar a l'altura de les expectatives. Tot i les dificultats inevitables, sempre vam trobar solucions efectives, i això ha quedat reflectit en el resultat final del projecte.

3.2.3. Postproducció

Aquesta és l'última fase del projecte, i encara està en curs. Sense haver tancat completament la producció, vaig començar a gestionar l'inici del procés d'edició. L'equip de postproducció és reduït, format per només cinc persones, incloent-m'hi a mi, perquè vaig assumir personalment el gruix del muntatge.

Jo soc la persona encarregada de l'edició i el temps narratiu. És una tasca que em fascina i on em passo hores provant diferents maneres d'explicar visualment la història. A més, comptem amb una altra persona que s'ocupa de la correcció de color, sempre sota la meua supervisió, per tal de mantenir la coherència estètica i conceptual del projecte.

Finalment, una de les parts més fonamentals del procés és la creació de la banda sonora original (BSO). Aquest rol el desenvolupa una persona especialitzada, que treballa a partir de maquetes del muntatge per incorporar-hi fragments adaptats de cançons d'Amaia Romero. Aquestes peces es transformen per convertir-se en una banda sonora pròpia, emocionalment coherent amb la narrativa (les pistes realitzades poden consultar-se a l'annex 10: BSO).

Com a sorpresa, durant aquest procés va sorgir una proposta de reunió per part d'una productora interessada en el nostre projecte. Aquest motiu ens va portar a la creació d'un dossier per mostrar la idea general, on s'explica bàsicament la temàtica, l'estètica i el ritme que segueix el projecte. Actualment estem pendents de més reunions amb ells. Aquest dossier de presentació es pot consultar a l'annex 7: Dossier de presentació. També gràcies a aquest contacte amb la productora, s'ha pogut preveure una pròxima reunió amb l'artista escollida per la inspiració de les lletres, Amaia Romero, per la visualització d'*Un nou lloc*. Aquesta reunió s'encararà més quan el projecte estigui enllestit, tant els curtsmetratges com la mateixa maquetació del disc.

Aquesta fase encara està viva, però el ritme és estable i està donant resultats satisfactoris, que estan acabant de donar forma a *Un nou lloc* com una obra completa, coherent i fidel a la seva visió original. Per concloure, deixo la carpeta on està tota la informació del projecte a l'annex 13: Carpeta completa de producció *Un nou lloc*.

3.3. Materials i tècniques

Els materials tècnics van representar tot un repte per aquest projecte. La recerca per aconseguir-los va començar un cop es van tancar els guions tècnics, moment en què es va valorar que seria essencial garantir una qualitat d'imatge i so mínimament alta, per tal de presentar el projecte amb serietat i solidesa audiovisual.

Inicialment, es va fer una cerca d'empreses de lloguer de material professional, però els pressupostos disponibles eren molt reduïts i les tarifes, sovint, massa elevades. Davant d'aquesta situació, es va optar per explorar altres opcions, entre les quals es va considerar l'ús de material tècnic procedent de la universitat.

Després d'analitzar les llistes de material de diverses facultats de la Universitat de Barcelona, es va concloure que la més adequada era la Facultat d'Informació i Mitjans Audiovisuals (FIMA). Inicialment, es va sol·licitar l'accés al material a través de contactes interns, però finalment es va optar per una via formal, contactant amb la secretaria de la facultat. Gràcies al fet que una persona de l'equip era exalumne de FIMA, la mateixa universitat va decidir ajudar el projecte de manera excepcional, oferint la possibilitat d'utilitzar el seu material. Així doncs, FIMA va acceptar la sol·licitud i ens va proporcionar una càmera Blackmagic amb òptica 17-55 mm, amb la qual es va realitzar tot el rodatge del projecte. A l'annex 11: Llistat material, es pot trobar el llistat del material que vam fer servir durant els rodatges.

Pel que fa a la sonorització i la il·luminació, aquestes àrees van quedar cobertes amb material de la Universitat Pompeu Fabra, ja que diversos membres de l'equip eren estudiants actius d'aquesta universitat. Això va facilitar l'accés al seu equip tècnic en aquelles ocasions en què el material de FIMA no cobria totes les necessitats específiques dels rodatges.

Als annexos es poden consultar les autoritzacions i contractes de cessió de material, tant amb FIMA com amb altres entitats col·laboradores (annex 12: FIMA).

3.4. Obra final *Un nou lloc: els curts, la fanzine i el disc*

Finalment, el projecte conclou amb els curtmetratges: onze videoclips-curtmetratges que ens acompanyen al llarg del fil narratiu principal de la història. D'aquests, n'hem completat cinc en la fase de postproducció. Són cinc peces que mantenen la història viva i que poden transmetre l'objectiu principal del treball.

Hi inclou el *teaser* promocional del projecte, que ens ofereix una pinzellada de l'estètica i el ritme generals.

1. Teaser *Un nou lloc*: <https://youtu.be/dOrW9yHlBpc>
2. I. L'últim cop: <https://youtu.be/IDVNTVn-S7M>
3. VI. "El relámpago": <https://youtu.be/yp9voxPpAE0>
4. IX. "Santos que yo te pinté": <https://youtu.be/lHvpekclG2w>
5. X. "Yo invito": <https://youtu.be/OpQQwKb73RU>

Finalment, s'ha realitzat un *fanzine* imprès, que simbolitza la finalització d'un disc físic, concebut com a peça artística vinculada a l'obra principal. Aquesta publicació esdevé el suport físic del projecte, i manté la idea conceptual de presentar la història com si fos un disc narratiu, amb cançons que actuen com a capítols de la vida del protagonista. A través d'aquest format, es busca combinar la narrativa audiovisual del curtmetratge amb l'estètica del món musical, inspirant-se en els discs clàssics, però subvertint la seva funcionalitat: dins d'aquest "disc", en lloc de trobar només cançons, els curtmetratges poden visualitzar-se com si fossin videoclips, reforçant l'enfocament conceptual del projecte. La *fanzine* inclou la maqueta del disc, les imatges estètiques i les lletres de les cançons, a més d'un recorregut visual pel món interior del protagonista.

Fanzine Un nou lloc: https://drive.google.com/file/d/1jcrcn75VU7Ghdz2jjJyvy6Ej9FR9qkaD/view?usp=share_link

3.4.1 Sinopsis

La història segueix l'Eric, un jove que lluita amb una depressió crònica i l'ansietat mentre intenta trobar estabilitat en la seva vida. Acompanyat per la seva amiga Judit i en Pau, el seu interès romàntic, l'Eric viu moments de complicitat, dubte i autodescobriment. Les seves relacions l'ajuden a enfrontar-se a les seves pors, però també l'obliguen a confrontar el seu passat i el seu propi jo.

Amb una narrativa íntima i emotiva, *Un nou lloc* reivindica la importància de la comprensió, el suport i l'autoacceptació amb la música d'Amaia Romero com a banda sonora d'aquest viatge.

4. Referents artístics

Artistes Musicals

En general, els referents han estat escollits dintre de produccions que s'emmarcarien en la cultura pop, però també abracen altres gèneres, ja que el pop no és l'únic estil capaç de començar a implementar aquesta idea de donar veu a noves realitats. Tot artista que actualment fa al·lusió, a través de les seves lletres, a la salut mental i a temes personals vinculats a aquest àmbit m'ha ajudat a entendre que el pop es pot utilitzar no només per compondre lletres estereotipades del gènere, sinó també per parlar de realitats que se n'allunyen i que aporten una nova mirada.

La llista escollida ha estat construïda des d'una subjectivitat personal.

Amaia Romero: Cantant i compositora espanyola amb un estil íntim i personal que fusiona pop i indie. Les seves lletres sovint reflecteixen emocions quotidianes amb sensibilitat.

Belén Aguilera: Cantant i compositora espanyola coneguda per temes com *La Tirita*. Treballa des d'un pop introspectiu, abordant temes emocionals i personals.

Lady Gaga: Artista internacional que ha parlat obertament sobre la seva lluita amb la depressió i l'ansietat. Defensa la visibilització de la salut mental a través de la seva música i figura pública.

Tyler, the Creator: Raper i productor que ha explorat en profunditat temes com la depressió i les batalles internes en les seves lletres creatives i experimentals.

Björk: Cantant islandesa amb un univers musical propi. Tot i no parlar explícitament de salut mental, les seves cançons sovint exploren emocions profundes i mons interns.

FKA twigs: Artista multidisciplinària que tracta temes com el dolor emocional, la vulnerabilitat i l'empoderament a través de la música i l'estètica visual.

Kid Cudi: Reconegut per les seves lletres honestes sobre la depressió i la solitud, especialment a l'àlbum *Man on the Moon*, que ha marcat una generació.

Logic: Raper nord-americà que ha posat el focus en la salut mental amb cançons com *1-800-273-8255*, centrada en la prevenció del suïcidi i la depressió.

Demi Lovato: Cantant que ha compartit la seva experiència personal amb trastorns alimentaris, addiccions i trastorn bipolar, convertint la seva música en un canal de denúncia i visibilització.

Mac Miller: Raper conegut per les seves lletres introspectives sobre la depressió i la pressió de l'èxit.

XXXTentacion: Artista que, a través de l'àlbum *17*, va abordar temes com la depressió, l'ansietat i la soledat des d'una òptica crua i directa.

Sia: Cantautora australiana que ha parlat obertament sobre la seva lluita amb el trastorn bipolar, amb cançons que transmeten força, dolor i esperança.

Artistes de Cinema i Fotografia

Les referències cinematogràfiques no podien faltar per poder representar la història que volia explicar a partir d'idees estètiques i argumentals dins d'un àmbit tan ampli com és el món de l'audiovisual.

Cada persona escollida com a referent explica les seves històries des d'un punt de vista cuidat i amb delicadesa. No només hi ha referents estètics, sinó també referents en l'àmbit narratiu i temàtic.

Wolfgang Tillmans: Fotògraf que explora identitat, política i cultura contemporània.

Xavier Dolan: Director de cinema i actor, conegut per la seva estètica intensa i narratives emocionals sobre la família i la identitat.

Kate McCullough: Directora coneguda per la seva sensibilitat amb la llum i les emocions, destacant a *The Quiet Girl*.

Frank van den Eeden: Director de fotografia en pel·lícules independents amb una estètica naturalista.

Javier Calvo / Ambrossi: Directors i creadors de *La llamada* i *Veneno*, amb un estil narratiu emotiu i ple de color.

Martí Melción: Director de curts d'animació que relata històries quotidianes.

Alice Oseman: Escriptora i il·lustradora de *Heartstopper*, una sèrie de novel·les gràfiques sobre la diversitat.

Diana Olifirova: Directora de fotografia de *Heartstopper*, amb un estil vibrant i dinàmic.

Robbie Ryan: Director de fotografia de *The Favourite*, amb un estil visual expressiu.

Claire Mathon: Directora coneguda per *Portrait de la jeune fille en feu* i *Atlantique*, amb una il·luminació poètica.

Austin Gorg: Director de fotografia en cinema independent i comercial amb una estètica elegant.

Linus Sandgren: Director, guanyador de l'Oscar per dirigir *La La Land*, expert en llum i color.

Phoebe Waller-Bridge: Actriu, guionista i creadora de *Fleabag*, amb un humor intel·ligent i àcid.

Gregory Oke: Director de fotografia en pel·lícules com *Aftersun*, amb un estil naturalista.

Charlotte Wells: Directora i guionista d'*Aftersun*, un film introspectiu sobre records i emocions.

Bruno Delbonnel: Director de fotografia de *Amélie* i *Inside Llewyn Davis*, amb un estil visual oníric.

5. La música pop

5.1. Què és la música / moviment pop

Per poder entrar en matèria, hem de definir breument què es considera música pop actualment. Com a punt de partida, hem de comprendre el moviment pop no només com un gènere musical, sinó com tot un sistema cultural que aporta beneficis econòmics, té una història pròpia i segueix unes normes bàsiques que s'han de complir per poder considerar alguna creació "pop". En aquest treball, hi ha un enfocament cap a la indústria musical com a conclusió material del projecte. Tanmateix, per poder establir una base teòrica sobre l'origen i el funcionament d'aquest sistema, cal tenir en compte la seva complexitat i dimensió històrica, tal com exposa Hesmondhalgh (2013) en la seva anàlisi sobre les indústries culturals.

El terme "pop" prové de la paraula "popular". Aquest concepte considera tot el que és popular. Però la música pop o l'univers pop fa servir lletres amb un vocabulari senzill que tothom pot entendre, parlen de sentiments superficials i utilitzen una estètica acceptada per la majoria de la població. Com afirma Frith (2001), "la música pop és una forma de comunicació que ha de ser comprensible per a un ampli públic" (p. 45). És allò que satisfà superficialment la majoria de les persones. D'aquí, no només neix aquest moviment, sinó també crea una connotació més negativa cap aquesta cultura (que realment va ser el que va contribuir a la seva fama), on fa que es relacioni amb un concepte bàsic, que no aporta res més que un moviment cultural simplista i superficial. "... pot ser percebut com una música de consum fàcil, destinada a agradar a la massa, amb l'objectiu d'obtenir beneficis econòmics ràpids" (Shuker, 2016, p. 72).

5.2. Breu resum de la història de la música pop

La definició de pop va ser creada durant els anys 1920-1930 moment en què la música només es diferenciava per dos gèneres molt marcats: la música de culte (com per exemple la clàssica) i la música popular (música més vulgar amb lletres i melodies molt més senzilles). En aquell context, es va començar a definir aquest concepte de música "bàsica", música més banal i comercial.

Del pop que coneixem avui en dia, els seus primers passos es poden situar als anys seixanta. Com a subgènere del "rock and roll" (que en aquell moment era el gènere de màxim consum social), aquesta branca es diferenciava per la seva melodia més suau, electrònica i comercial. Aleshores ja no era música tan mal vista com en les dècades anteriors. En aquells anys tot va anar canviant, fins que va arribar el boom comercial dels anys setanta, quan el pop agafa la importància i la connotació que coneixem actualment: música orientada al sector jove, amb melodies comercials i fàcils de fer consumir. Amb referents com "The Beatles", la música pop comença a donar-se a conèixer a Anglaterra. Amb el suport de les emissores de ràdio i canals televisius, el moviment comença a ser una tendència internacional que aporta un nou gènere

musical fresc, que dona lloc a lletres d'amor, de desamor i bàsicament de sentir un benestar general.

Però un aspecte molt important d'aquest gènere, i que va ser un dels motius d'impuls per portar-lo on es troba actualment, és el fenomen "fan". A partir dels anys vuitanta i la creació del concepte "diva del pop" i "boy band", creix i fa que el fenomen es faci molt rellevant. Si abans la gent gaudia de la música sense idolatrar la persona que la feia, de sobte la música pop aportava no només noves melodies, sinó una mena de vincle entre el receptor de la música i l'artista que la creava. Aquell moment va ser determinant per convertir-se en el que és el pop avui en dia: un gènere que la gent no només consumia sinó que també consumia el producte físic que es produïa. Tot aquest moviment va motivar que la música pop avui es conegui com una cultura consumista. "La música pop és més que un estil: és una manera de consum cultural" (Frith, 2001, p. 22).

5.3. Característiques principals de la música pop

Per poder parlar de la música pop o de la tendència pop, cal entendre que, com tota expressió cultural, té unes característiques pròpies que la defineixen i la diferencien d'altres gèneres. A partir del pop s'han generat moltes tendències que han ajudat a noves formes d'entendre aquest, però les idees fonamentals continuen vigents en l'actualitat.

5.3.1 El missatge: la validació de la simplicitat

El pop ha estat tradicionalment associat a la validació del que és simple. Té la capacitat de comunicar emocions humanes bàsiques i missatges sincers des d'una accessibilitat bàsica, mitjançant paraules repetitives que afavoreixen la memòria i melodies enganxoses. Aquest recurs repetitiu, combinat amb *beats* i rimes efectives, genera com una espècie d'"addicció auditiva", que facilita la difusió i la comprensió ràpida del missatge.

Tal com s'ha mencionat anteriorment, el pop va començar sent un gènere considerat menor o marginal, sovint associat a un públic considerat poc culte. A partir d'aquesta percepció, i observant-ne el potencial comercial, les indústries comercials van començar a apostar per l'ús d'un vocabulari neutre i universal en les lletres de les cançons. Això permetia que el missatge emocional arribés a un públic molt ampli, trencant barreres socials i culturals. En paraules de Tagg (1987), "la música popular actua sovint com a mitjà de codificació emocional simplificada, útil per a la comunicació massiva" (p. 285).

Aquesta capacitat de connexió immediata entre el receptor i el contingut ha generat una forma de consum ràpid, directe i massiu, la qual cosa ha contribuït a la seva mala fama.

El pop es converteix en un gènere ideal per generar tendències i moviments culturals. En el moment en què es consolida una fórmula d'èxit, es genera alhora una moda, una expressió

col·lectiva, una nova manera de comunicar sentiments en clau comercial i de normalitzar la realitat quotidiana a través d'un llenguatge estètic reconeixible.

5.3.2. La temàtica: l'amor

Com diu Frith (1996), “la música pop no només expressa emocions, sinó que ajuda a crear les emocions que diu representar” (p. 273). Aquesta és una de les raons per les quals persisteix en la cultura, més enllà de modes.

A partir d'entendre com es transmet el missatge dins del pop, hem de parlar de les seves tendències temàtiques que, de fet, han estat força constants des dels inicis fins ara. Quan es comença a veure el pop com una màquina de crear, també s'intenta veure quin tipus de missatge pot connectar millor amb el públic i fer-lo més fàcil de consumir.

Des dels primers moments, el pop ha parlat des de temes com la calma davant de conflictes bèl·lics —dels primers missatges potents que es van difondre—, fins a cançons que tracten l'amor, el reconeixement personal o l'afecte per les coses quotidianes. Al final, el que es busca és explicar històries amb què la societat es pugui sentir identificada. La senzillesa contribueix a la creació d'aquest vincle que fa la temàtica més fàcil de comprendre, i això ajuda l'oient a sentir que aquella música entén el que viu. Quan una cançó apel·la directament a experiències reals, a emocions humanes, és més fàcil que l'espectador connecti, se senti escoltat i trobi un lloc on encaixar. I això, a qualsevol persona, li genera una sensació de benestar.

5.3.3. L'estètica: el rosa

I no només es juga amb missatges superficials o temàtiques amoroses; aquesta indústria també treballa a través d'una estètica impactant i carregada de tòpics visuals. Es construeixen imaginaris que van directament a la memòria visual col·lectiva, a través de colors vius i estructures molt definides. Tot aquest sistema afavoreix la connexió entre el missatge i l'espectador. Per exemple: molts videoclips de l'estètica pop fan servir tons fluorescents, coreografies repetitives i escenografies exagerades per crear una identitat visual fàcilment reconeixible. Artistes com Dua Lipa utilitzen constantment una paleta de colors neó, elements “retro” i escenografies minimalistes (però molt simbòliques) que evocuen un imaginari pop globalitzat i identificable arreu.

Això també ajuda al reconeixement del mateix estil dins la indústria: quan trobem un enfocament que es concreta en els tòpics estètics del pop —com ara l'ús recurrent de la temàtica amorosa, la iconografia acolorida, o les narratives centrades en l'experiència emocional individual— això ens permet identificar patrons narratius i visuals que es repeteixen dins la cultura pop. Quan aquesta estètica es trasllada a la figura de l'interpret, es genera un lligam entre l'espectador i l'univers visual del producte. Aquest vincle permet un consum constant i cíclic, en el qual el consum no es limita a la música, sinó tot el conjunt d'elements icònics i representatius que l'acompanyen.

5.3.4. La difusora: l'estrella pop

I finalment, la persona difusora juga un paper essencial en aquesta indústria. El pop va ser clau per a poder fer d'aquestes persones, que abans només feien música, persones que interpel·lessin les vides dels seus oients i comencés tota l'onada fan que continuem vivint dia rere dia i que, bàsicament, té un futur assegurat. Tal com exposa Duffett a la introducció del seu llibre *Popular music fandom: Identities, roles and practices*, el fandom musical “combina un llistat de compromís afectiu amb, de manera variada o en combinació, l'apreciació musical, la pràctica musical, el seguiment de celebritats, les xarxes socials, el ball, la col·lecció i l'autoexpressió” (Duffett, 2013, p. 27).

Aquest element és essencial per a aquesta indústria. Sense aquestes persones que l'expandeixen la indústria pop potser no seria tan rellevant com la coneixem. Aquest és l'últim factor per a entrar en la roda de la consumició constant: fer que la persona que explica aquestes històries no sigui només un cantant, sinó una figura humana que pot comprendre i viure el que han viscut els seus receptors. L'empatia que es genera amb l'artista gràcies a l'univers que s'ha creat al seu voltant, facilita que tota persona que l'escolti senti un vincle personal amb ell/a, i això fa que la lletra de les cançons arribi més en el públic.

5.4. Objectius de la música pop

Per fer entendre com aquesta cultura/moviment va aconseguir captivar tanta gent, i com les persones van començar a apropiarse del gènere musical, s'ha de tenir en compte quins objectius es va marcar la indústria del sector. Com s'ha citat anteriorment, aquest moviment va tenir un moment molt important: els anys setanta, amb l'aparició de les bandes musicals.

A més, la música pop no només es va utilitzar com a canal per transmetre missatges de benestar individual, sinó que també van contribuir a calmar el malestar social després dels conflictes bèl·lics viscuts durant anys. Tal com sosté Firth (1996), “la música popular pot funcionar com a mecanisme de distracció i estabilització emocional en contextos de crisis” (p.110). En aquest sentit, es va convertir en una eina per desviar l'atenció dels temes bèl·lics i per afavorir una sensació de tranquil·litat col·lectiva més pacífica.

El pop va començar a associar-se amb la comunitat hippie, la qual va jugar un paper fonamental en la seva difusió a escala global. Com apunta Bennett (2001), “la cultura hippie va integrar la música pop com a mitjà essencial per expressar els seus ideals de llibertat, amor i rebuig del sistema establert” (p.85).

Gràcies a aquest col·lectiu, la música pop es va estendre com a part d'un missatge cultural més ampli, que reflectia una determinada manera d'entendre el món i el context sociopolític.

5.5. Subgèneres de música pop

Com hem comentat a l'inici, el pop va començar com un subgènere del *rock and roll*. Però quan aquest gènere es va consolidar va començar a infiltrar-se en altres àmbits musicals, convertint-se en una mena d'estil que reinterpreta característiques d'altres gèneres. Aquest procés d'adaptació i expansió reflecteix una de les característiques més destacades del pop: la seva capacitat d'adaptar-se al mercat i de fer-se present en pràcticament tots els espais culturals. Com apunta Negus (1999), "el pop és un gènere altament mal·leable, capaç d'integrar-se en diverses formes musicals per maximitzar la seva accessibilitat comercial" (p.67).

Així, aquesta capacitat d'infiltrar-se en diferents corrents musicals es manifesta en l'aparició de subgèneres del pop com el *country pop*, el *reggaeton pop*, *electro pop*, entre molts altres. Aquesta tendència fa que el pop no només mantingui la seva presència, sinó que adquireixi una rellevància comercial cada vegada més gran.

5.6. El format material del pop

Dintre d'aquesta indústria pop, un dels elements que més destaca és la creació material i visual del gènere. Des dels vinils fins als formats digitals, els artistes pop han trobat maneres de presentar-se en el dia a dia del públic a través de publicitat, cartells, concerts i, en general, tota mena de formats físics.

5.6.1. Els vinils i el CD

Un dels formats més antics i, alhora, més fonamentals de la transformació de la música en objecte material són els vinils i CD. Aquests productes no només compleixen una funció, sinó que s'han convertit en una part fonamental del disseny i de la identitat visual de l'artista. A través de portades, *fanzines*, pòsters, entre altres, aquest format material és com una extensió estètica de l'obra musical i contribueix a entendre el que s'anomena avui en dia l'era de l'artista.

Aquesta "era" defineix un període estètic i conceptual en què l'artista crea un univers propi: una narrativa visual i simbòlica que envolta el seu treball. No és només escoltar el disc, sinó entendre i fer-se pròpia aquesta estètica. Com apunta Frith (1987), "el disseny visual del pop forma part de la seva experiència estètica total; l'acte de consumir música popular és també un acte visual i simbòlic" (p. 30). A més, aquesta dimensió està lligada al "fenomen fan" i a la seva necessitat de col·leccionar qualsevol cosa que tingui relació amb l'artista que idolatra. El fan no només consumeix la música, sinó també tot allò que l'envolta: objectes, imatges, suports visuals. Busca crear un vincle emocional amb l'artista. La indústria fomenta la fidelitat del públic mitjançant un sistema que promou el consum de cada nova proposta. En aquest context, el col·leccionisme és una manera de sentir-se part d'una història més gran, d'una comunitat que comparteix el mateix gust i idees.

5.6.2. El videoclip com a eina estètica i comercial

Un dels formats que també va marcar tendència dins del món del pop va ser l'aparició dels videoclips. Van començar a consolidar-se quan el pop començava a desmarcar-se del *rock and roll*. Inicialment, els videoclips eren eines publicitàries per promocionar l'artista, però la indústria musical va entendre ràpidament que aquest format podia ser més efectiu per fixar una cançó o una imatge artística a l'imaginari col·lectiu. Així, la idea es va desenvolupar paral·lelament al creixement del fenomen fan i del moviment pop. No va ser fins als anys vuitanta, amb l'aparició l'any 1981 de la MTV (Music Television), que aquest format es va institucionalitzar i es va transformar en una indústria pròpia dins del panorama musical. A partir d'aquell moment el pop va començar a construir una identitat visual, on la imatge de l'artista esdevenia igual o més poderosa que la seva música. Com explica Frith (1987), “la música popular no només es consumeix amb les orelles, sinó amb els ulls: les estètiques visuals completen l'experiència musical” (p. 35). Amb els videoclips, es buscava crear un vincle directe entre la cançó, l'artista i l'espectador, i permetia reforçar una marca personal i una estètica reconeixible.

Aquest format, avui, comença a mostrar signes de decadència. Els artistes ja no inverteixen tant en videoclips com abans perquè els costos de producció són elevats i els beneficis no són tan assegurats com en dècades anteriors. La màgia dels videoclips, que en altres temps marcaven generacions, s'està diluint enmig de la massificació de contingut visual. Ara, l'aparició de les xarxes socials i plataformes de gestió han creat una nova tendència que es dirigeix cap als coneguts *visualizers*, vídeos curts (sovint de menys d'un minut) que es reproduïxen en bucle i que funcionen com una manera pràctica de mantenir una coherència estètica al voltant d'un àlbum o una era musical. Aquests formats mínims permeten, tot i la seva simplicitat, transmetre una identitat visual i una atmosfera que ajuda a consolidar el missatge artístic.

5.7. El pop com a màquina de consum i neutralització

Finalment, cal reprendre l'objectiu principal del pop: el consum. Quan la indústria musical detecta que el pop pot ser una eina efectiva per a generar capital, el sistema econòmic hi intervé, establint les seves normes i posant en marxa la màquina que avui coneixem com la indústria del pop. Amb tots els elements mencionats anteriorment —l'estètica, els missatges simplificats, els videoclips, el fenomen fan— es pot observar clarament com tot està orientat a maximitzar l'impacte emocional i el consum. Diversos estudis han analitzat com la música pop evoca respostes emocionals que impulsen el consum. Per exemple, l'estudi “Emotion in Popular Music: A psychological Perspective” destaca que l'emoció en la música popular és tan important com en altres formes musicals, com la música clàssica i que pot ser un factor determinant en la popularitat de certes peces musicals. Darrere d'aquestes cançons carregades d'amor i esperança, sovint s'amaga una estratègia per invisibilitzar realitats més dures, com ara conflictes bèl·lics, injustícies socials o interessos polítics i econòmics.

Un exemple significatiu d'aquest funcionament cultural i empresarial institucionalitzat és el Festival d'Eurovisió, ja que és una mostra internacional que funciona des del segle vint. A través de les emissions anuals, es pot anar percebent, d'una banda, la pervivència de l'estil pop i, d'altra banda, els canvis que han tingut lloc en l'estil pop. Però també, dintre de l'aspecte del context polític i social del moment. Així, en l'edició del 2024, mentre Israel participava i rebia una gran visibilitat internacional, aquella mateixa nit bombardejava Gaza. Les notícies sobre els atacs van quedar tapades per l'espectacle, tant als mitjans com a les xarxes socials. Israel va quedar cinquè en el rànquing, mentre el seu estat estava cometent una ofensiva militar. Aquest fet mostra com, en alguns casos, la cultura pop no només és una màquina de consum, sinó també un instrument de neutralització ideològica, que contribueix a desviar l'atenció col·lectiva.

6. Salut mental i jovent

El segon tema d'aquest treball és la salut mental. Per a explicar per què aquests dos àmbits, la música pop i la salut mental, aparentment tan diferents, es poden relacionar, tractaré primer de i referir algunes qüestions sobre la salut mental.

La salut mental és un tema molt ampli i complex per a estudiar-lo en aquest treball, però sí que voldria començar per comprendre'n la importància i fer una breu revisió històrica. Com és conegut (fins no fa massa) la salut mental ha estat un tema tabú i totalment invisibilitzat. Si ens remuntem a molts anys enrere, podem veure que les persones amb problemes de salut mental fins i tot eren castigades i marginades. Durant segles, els trastorns mentals es van associar a la bogeria, la possessió demoníaca o la debilitat moral, sovint tractats amb aïllament o violència (Foucault, 1961).

Aquesta consideració de la malaltia mental ha viscut una evolució significativa, especialment des del moment en què es va començar a entendre el cervell i va canviar la manera de concebre la salut en general. A mesura que la institució religiosa va perdre influència i la ciència va començar a agafar més protagonisme, es van començar a desmuntar molts mites i estigmes al voltant de les malalties mentals. Com apunta Porter (2002), "la medicina moderna va començar a reconèixer la ment com un espai legítim de diagnòstic i tractament, alliberant els pacients del pes del judici moral." Moltes de les malalties que abans eren silenciades o ridiculitzades, avui en dia són compreses i tractades gràcies a l'evidència científica i al desenvolupament de la psicologia i la psiquiatria. Tal com afirma l'Organització Mundial de la Salut (OMS, 2022), "no hi ha salut sense salut mental", cosa que mostra com la seva importància ha estat finalment reconeguda dins dels sistemes de salut pública contemporanis.

Tot i això, encara persisteix un problema: la manera com es tracta socialment aquest tema. En les campanyes informatives sovint s'utilitzen tecnicismes i un vocabulari molt complex, cosa que fa que la informació sobre les malalties mentals no arribi de manera clara i accessible a tota la

població. Aquesta distància crea una nova forma d'exclusió, en què moltes persones no poden identificar-se amb el discurs oficial ni sentir-se compreses.

El context socioeconòmic que es viu actualment és un dels motius pels quals apareixen aquests trastorns. El problema de no poder-se mantenir una persona en l'àmbit econòmic, i que les injustícies siguin el pa de cada dia, afecta a totes les generacions, però especialment a una en concret: els joves. Amb un increment massiu de problemes relacionats amb la salut mental, els joves són un dels sectors més afectats. Tal com afirmen Patel et al. (2018), “els trastorns mentals representen una proporció significativa de la càrrega mundial de malaltia entre els joves (p.1302).” A partir de no poder arribar als estàndards de vida mínims que se'ns han imposat al llarg de la nostra vida, la insuficiència social per la falta de temps, econòmica per la part laboral i cultural fa que aquest sector de la societat se senti insuficient. Per aquest motiu es produeixen moments de crisi emocional que, com a conseqüència, porten a una exposició constant als trastorns mentals.

6.1. Xarxes socials

A més dels factors laborals i econòmics, també s'ha de contemplar la realitat en la qual vivim des de 2004: l'exposició constant a les xarxes socials, que s'ha incrementat de manera exponencial en l'última dècada. Les xarxes no només recorden a les persones la comparació permanent que poden viure exposant-se a través d'aquestes noves formes socials, sinó que fan sentir a tota persona que les consumeix un continu bombardeig d'informació que impedeix la gestió emocional i social. Així mateix, Montag et al. (2019) destaquen que “el disseny de les xarxes socials inclou característiques addictives que fomenten l'ús excessiu.” (p. 5) El format addictiu que aquestes eines de comunicació implanten no és més que una tendència que porta la població a un sentiment de mareig i neutralització emocional. Els joves són els més afectats perquè són els que han viscut aquest canvi comunicacional en el marc d'aquesta nova realitat, i són la principal víctima d'aquest sistema. No només afavoreixen el consum i, per tant, als beneficis econòmics de les empreses, sinó que crear aquest atordiment col·lectiu provoca que el ritme natural de producció humana s'interrompi, i que les persones es vegin atrapades en un cicle de consum.

6.2. Frustració econòmica i social

A més dels problemes esmentats anteriorment, un dels majors desafiaments actuals al Primer Món és el conflicte entre els joves i el món laboral. Amb un sistema que sembla fallar a tots els nivells, on l'economia està perdent la seva coherència i les decisions polítiques constantment posen en dubte els valors ètics, la societat es troba atrapada en una contradicció constant. Les generacions més noves viuen en un futur laboral permanentment inestable. Arnett (2000) ho resumeix així: “els adults emergents afronten inestabilitat en la feina, les relacions i les situacions de vida.” (p. 469). Sense futur, l'humà perd el sentit d'orientació. La societat es guia per la tranquil·litat d'un demà, i sense ella, les persones viuen amb un sentiment constant de no aprovació per part d'un sistema que exalta el capital individual. Sense aquest capital les crisis

existencials comencen a créixer des de l'interior, i com a conseqüència, la fragilitat de la salut mental augmenta.

Sense seguretat laboral, no hi ha estabilitat econòmica. Com a conseqüència, no es poden gaudir els drets bàsics. Així, per exemple, avui dia es viu un auge d'injustícies referents a l'accés a l'habitatge, amb la implantació de preus desorbitats que no es poden pagar amb els sous base. L'European Youth Forum (2021) ho expressa clarament: "els joves tenen dificultats creixents per accedir a l'habitatge i cobrir necessitats bàsiques." Això provoca l'absència d'un lloc segur, d'una casa on poder estar estables. El menjar també és un problema molt greu: els preus estan augmentant molt i no es poden consumir productes de qualitat o de proximitat, i això fa que la societat visqui en una constant sensació de cansament i pèrdua. Com aquests dos exemples se'n podrien citar més, però aquests dos són suficients per poder comprendre que l'estructura socioeconòmica d'avui en dia provoca en els joves un desequilibri emocional i social tan gran que les institucions de salut pública i els mitjans de comunicació, s'han vist forçades a parlar d'aquestes realitats de salut mental de forma molt més assertiva i sense invisibilitzar-les.

6.3. Problema de comprensió: els tecnicismes i altres factors que no ajuden a l'acceptació

Però de les conseqüències més grans que avui en dia viu la societat davant d'aquesta situació és la falta de concentració. En el passat, per exemple, davant els abusos i les injustícies, les persones arribaven a organitzar-se en sindicats laborals per tal de lluitar per millors condicions en els seus àmbits laborals. Ara, amb la neutralització emocional que provoquen les xarxes i les condicions de vida, la societat sembla atordida, no sap on queixar-se per culpa de la sobreinformació que rep constantment en la seva rutina i en els seus espais més personals.

Amb la creació de les xarxes socials, el sistema ha trobat maneres de mantenir encara més atrapada la societat en aquesta roda d'informació. Aquesta exposició sostinguda genera una dissonància cognitiva que provoca una sensació de voler més, tot i que el resultat sigui la pèrdua de salut mental: "l'ús excessiu de xarxes socials incrementa el malestar emocional i pot conduir a una menor capacitat d'atenció i a símptomes depressius" (Twenge et al., 2017, trad.). La neutralització emocional i sensorial fa que tot ésser humà perdi la seva capacitat natural de gestió de la vida. Tenir una societat paralitzada pel consum d'informació constant fa que el sistema pugui continuar jugant amb la nostra visió social, econòmica i cultural. Tal com exposa Patel et al. (2018), "la manca de control emocional i la desconexió social són factors clau que agreugen els trastorns mentals dins d'un context de desigualtats socials profundes" (p. 656).

A partir d'aquesta informació escollida pel sistema, es poden arribar a manipular tots els missatges, ja que no es comuniquen de forma directa, sinó a través de formes subtils i subliminars que "afegeixen una capa d'ambigüitat que impedeix la consciència crítica del receptor" (European Youth Forum, 2021, trad.). Això fa que la societat no estigui centrada en el missatge interior, sinó en el missatge exterior: l'aparença, l'entreteniment, el soroll de fons.

7. El paper del pop en la salut mental

L'origen d'aquest treball de final de grau, va ser preguntar-me com podien la música i la indústria pop relacionar-se amb el món de la teràpia i la salut mental. Considero que aquesta connexió pot donar fruits en la visibilització de la salut mental i contribuir a fomentar-la.

Per a entendre, doncs, aquesta connexió entre salut mental i música pop que he plantejat amb aquest recorregut, he mirat d'observar com al llarg de la història, la música s'ha descobert com una teràpia que aporta un estat d'estabilitat emocional a les persones que viuen un trastorn de salut mental.

7.1. La teràpia musical

Al llarg del temps, en episodis traumàtics, com per exemple una guerra, la música ha servit per calmar els ànims de la societat en general. Els resultats positius associats a aquest fenomen es van fer més evidents quan la música va començar a esdevenir una eina de consum massiu: ja no només la podien escoltar les persones amb un nivell adquisitiu alt, sinó també tota la població. Això va contribuir a consolidar aquest moviment col·lectiu que relacionava la música amb la superació de traumes. "La música s'ha emprat històricament per reduir l'estrès i com una forma d'expressió emocional quan les paraules no són suficients" (Thoma et al., 2013, p. 194).

Troblem més exemples d'aquesta connexió en les entrevistes realitzades específicament per aquest treball, on es pregunta a persones que pateixen trastorns de salut mental com els afecta la música. Les conclusions són clarament positives: com a conclusió final diuen que la música sempre els ha ajudat a entendre's des d'un lloc molt íntim i primitiu. No era necessari que la música tractés directament sobre la salut mental, sinó que, amb els ritmes i tons de certes cançons i artistes, les persones entrevistades ja se sentien millor o més compreses.

Un dels casos més significatius dintre de les persones entrevistades és la d'un home que ha patit depressió crònica durant tota la seva vida. Tot i no dominar l'anglès, va començar a connectar amb una artista de parla anglesa, i va descobrir que, a través dels tons de veu i la musicalitat, podia identificar i comprendre les seves pròpies emocions. "El poder terapèutic de la música no rau només en la lletra, sinó en el to, el ritme i la connexió emocional que estableix amb l'oient" (Bruscia, 1998, p. 121). Sense saber que aquella artista tractava temes de salut mental en les seves lletres, ell ja sentia que aquelles melodies expressaven el que ell vivia. Aquest cas no només exemplifica com el fet més primitiu dins nostre encara funciona, sinó que reforça el missatge central d'aquest treball: la música no només és per ser escoltada, sinó per ser compresa.

7.2. La salut mental visible dintre del pop

Recentment, en el món del pop, s'ha començat a donar veu a aquesta realitat que viuen moltes persones. La salut mental comença a ser un tema més viral dins de la música, i el gènere pop és un dels que parla sobre aquestes qüestions. Avui, podem veure artistes que exposen obertament els trastorns que han viscut, explicant les emocions associades al moment àlgid de la seva experiència. Gràcies a aquest moviment, el públic comença a comprendre que aquests trastorns existeixen i, en el cas de les persones que els pateixen, poden entendre millor què els està passant i que no són les úniques que viuen aquestes realitats.

Es podria dir que aquest gir cap a aquests continguts en la música pop va començar l'any 2010. En aquell moment, aquest gènere vivia una de les seves èpoques daurades: noves dives pop estaven emergint, es produïa música que canviaria generacions i es vivien moments icònics que, al llarg de la història musical, serien recordats. Dins d'aquest auge, la música va començar no només a explicar històries, sinó també a donar importància a l'expressió de les emocions. "Molts artistes es van obrir a compartir realitats emocionals que abans aquest gènere no havia explorat" (Brown & Knox, 2017, p. 103).

Va ser en aquell moment que artistes pioneres com, per exemple, Demi Lovato, van començar a abordar temes delicats que s'allunyaven del missatge típic del pop, sovint centrat en l'amor i la festa. Aquella sensibilitat va agradar i va fer que el pop comencés a obrir espais per parlar obertament de la salut mental. Moltes persones seguidores d'aquest gènere també van començar a entendre millor les seves pròpies realitats emocionals a través d'aquesta nova narrativa musical.

7.3. L'estètica: arma de doble tall

Un dels problemes principals en l'actual auge de la visibilització dels problemes de salut mental dins d'aquesta indústria és l'ús d'estètiques estereotipades que simplifiquen o distorsionen aquestes realitats, reduint-les a imatges superficials que no reflecteixen la complexitat dels trastorns mentals. Potser és un aspecte secundari, però ser conscients d'aquest fet pot ajudar a evitar molts conflictes en un futur. L'estètica pop és una de les més estereotipades de la indústria musical. Això fa que, "la música pop es pugui identificar ràpidament a partir de certes imatges i patrons" (Jones, 2020, p. 74). Però això pot ser una arma de doble tall: identificar la salut mental amb una estètica concreta pot transmetre un missatge contradictori i estereotipat.

No hauríem de buscar una referència visual rígida per a representar la salut mental. El pop pot ser una bona via per a expressar aquestes realitats, però no es pot oblidar que aquestes temàtiques tracten qüestions molt delicades, que no poden ser relacionades amb estereotips visuals que portin novament a la marginació o a la banalització de les experiències vinculades a la salut mental. "La manera d'estereotipar aquestes realitats sempre ha provocat danys al llarg de la història" (Taylor, 2019, p. 55), i el pop pot caure fàcilment en aquesta trampa si no es fa amb

responsabilitat i consciència crítica. Cal que el missatge emocional no quedi dissolt en una imatge buida o superficial.

7.4. La simplicitat del missatge

Un dels problemes més greus que hi ha en l'esfera de la salut mental és l'aparició dels tecnicismes i les paraules científiques. No sembla una cosa rellevant, però "el llenguatge tècnic pot actuar com una barrera entre el coneixement científic i la comprensió pública" (Raffnsøe, 2016, p. 243). El fet de no fer assequible un contingut tan important per a la formació d'una societat justa provoca que la majoria de les persones no puguin entendre el que s'està explicant i argumentant.

La poca varietat lingüística i el fet que s'exigeixi un nivell alt de comprensió del mateix tema fa que molta població no pugui mai arribar a entendre aquestes realitats i, en molts casos, no entengui el que li passa ni el que sent. Això clarament és un problema molt complex, per culpa del qual moltes de les realitats divergents no són compreses ni cuidades com s'hauria de gestionar. Moltes de les fonts d'informació són articles científics, que no ajuden gens a una fàcil comprensió. "El coneixement acadèmic ha de ser traduït a llenguatges comuns si vol arribar a ser socialment útil" (Jensen & Croissant, 2007, p. 59). Cal ser conscients que no tothom pot accedir a l'educació de forma tan directa.

I sense anar tan lluny, també dins de la nostra cultura privilegiada hi ha una gran distància entre aquest vocabulari tan complex i el que utilitzem en el nostre dia a dia. Això, en certa manera, ha de canviar. No podem continuar parlant de la salut mental com una cosa negativa i plena de dificultats a l'hora de comprendre-la. Hem d'entendre que la comprensió del vocabulari ha de ser una cosa assequible per a tothom. No es pot dificultar tant la comprensió; s'ha de fer amb un vocabulari accessible i interessant. Clarament amb un to seriós, com requereix el tema, però sempre des de la perspectiva de la comprensió global.

Ja s'ha comentat amb anterioritat com un recurs que juga un bon paper en aquest procés és la simplificació del missatge. El pop, des dels seus inicis, ha apostat per un vocabulari senzill, directe i emocionalment efectiu, que no necessita grans construccions textuais per arribar al públic. Aquesta senzillesa no vol dir superficialitat sinó que es converteix en una potent eina a través de la qual les emocions profundes es transmeten d'una manera comprensible i gairebé immediata.

En aquest sentit, el pop es presenta com un mitjà de missatges emocionals i socials especialment útil per tractar temes complicats com la salut mental. Els espectadors no necessiten fer un gran esforç cognitiu per entendre allò que es transmet: el missatge els arriba net, clar i amb una càrrega emocional directa.

"La claredat expressiva i la senzillesa discursiva són les eines del pop per fer comprensibles les emocions universals", com escriu Wilson (2018). La capacitat de simplificar sense banalitzar fa del

pop una de les maneres més efectives de parlar de realitats que, en altres formats, poden semblar inaccessibles o massa tècniques. Per exemple, la informació sobre salut mental es troba sovint en textos científics difícils d'entendre; la música pop ofereix un mitjà més empàtic i accessible. Els visuals i la melodia que inclou el pop, com els vídeos musicals o les actuacions escèniques, enforteixen el missatge i fan que sigui molt més fàcil de recordar i acollir-lo. Aquesta barreja de claredat i sentiments ajuda a desestigmatitzar molts trastorns mentals, posant-los sobre la taula sense tabús ni filtres i a la vegada tractar-los amb serietat.

7.5. La “moda” de la salut mental/comercialització

En aquests moments, hi ha un auge en l'interès per la salut mental dins la indústria musical, especialment en el gènere pop. Aquest ocupa un lloc central en les lletres de les produccions de molts artistes. Ara se'n parla d'una forma més explícita, més oberta i més real. Es parla d'ansietat, de depressió, de límits mentals, etc. La vulnerabilitat emocional s'ha convertit en un tema principal dintre la narrativa pop i això ha generat un impacte molt potent tant en l'àmbit individual com col·lectiu.

Però, com en molts altres espais, el capitalisme no ha trigat a veure en aquest canvi un potencial econòmic. Ara que parlar de salut mental ven, la indústria l'ha adoptat com a recurs estètic i discursiu, i això ha obert la porta a tota una línia de creació i consum basada en aquest tema. Es produeixen àlbums sencers que giren entorn de trastorns emocionals i es dissenyen campanyes de màrqueting que exploten aquest dolor emocional com una nova forma de venda. El relat de la salut mental ha deixat de ser una eina per a cuidar-se, per a convertir-se, moltes vegades, en una estratègia de venda.

Aquest fenomen ens obliga a fer una lectura crítica: no es pot negar l'impacte positiu que ha tingut que la música pop comenci aborda la salut mental, però cal analitzar amb cura quan aquest discurs és real i quan és una simple estratègia de mercat. Si bé la representació pot ajudar moltes persones a sentir-se identificades i compreses, també pot provocar que aquestes realitats es buidin de contingut i es converteixin en una moda passatgera. Tal com afirma Fisher (2009), “el capitalisme no només tolera la crítica, sinó que l'absorbeix i la comercialitza” —i sembla que és exactament això el que està passant ara amb la salut mental en el pop.

Tot i això, considero que, a partir de la meua pròpia experiència, així com de les informacions obtingudes de les lectures i entrevistes, la comunicació i difusió de la salut mental a través de propostes artístiques audiovisuals és una iniciativa valuosa. Aquesta forma de comunicar permet arribar a un públic ampli i generar consciència, tot oferint una visió més humana i accessible dels trastorns mentals.

8. Conclusions

Les conclusions d'aquest projecte són més **complexes** del que havia imaginat. Per una part, els objectius presentats en aquesta tesi s'han aconseguit tots, tant des de la perspectiva teòrica com pràctica. Si l'objectiu principal era identificar un fil conductor entre el pop i els temes més complexos socioculturals, s'ha pogut trobar, ja que una bona forma d'aconseguir resultats que no només aportin una mirada artística, sinó també crítica, és oferir fruits estètics que encaixin dins dels cànons d'aquesta cultura, però respectant aquells temes que no es poden abordar des d'una perspectiva superficial i donant-los la importància que mereixen.

Per altra banda, parlant més des del punt de vista dels artistes, una de les conclusions que s'extreu d'aquest projecte és la rellevància que té el fet que l'artista parli de temes crítics. Poder optar per una opció neutral sempre és possible, i mai s'ha de negar aquest enfocament en la carrera artística, però per enriquir la idea artística, sempre es pot optar per parlar —des d'una perspectiva personal i respectant els espais— de motius molt més profunds que donin veu a les persones silenciades. A partir de crear *Un nou lloc*, s'ha evidenciat que, de la mateixa manera que es pot crear un projecte musical, també es pot crear un projecte audiovisual amb total llibertat per explicar i entendre moltes realitats que ens envolten en el nostre dia a dia. A partir de lletres que potser parlen d'altres coses o poden tenir connotacions molt diverses, és fàcil poder optar per relatar visualment històries que quedin en la memòria de la gent. Amb això també em refereixo al fet que no cal que les cançons aportin una visió crítica explícita, sinó que també es poden explicar històries des de diversos punts artístics que no han de ser necessàriament la mateixa obra musical de l'artista.

Això també ha donat fruits dins de l'estètica d'aquesta cultura. Les conclusions físiques d'aquest treball tenen relació amb aquesta perspectiva visual, que ha ajudat a entendre millor aquesta cultura i els seus estereotips. Parlant des d'una història d'amor, i des d'una estètica molt definida, s'ha pogut concloure una història que no només parla d'aquesta temàtica, sinó també de la lluita d'una persona dins del seu món interior i del seu trastorn.

Crec que amb aquest treball, les característiques del pop han facilitat una millor comprensió a l'hora de parlar de salut mental. Com s'ha esmentat anteriorment, un dels problemes de la salut mental és que sovint se'n parla des d'una perspectiva negativa o excessivament tècnica i poc accessible. El pop ho transforma tot, utilitzant un vocabulari molt més senzill i assequible per a tothom: a partir d'una història d'amor (tema molt consumit dins d'aquesta cultura), podem veure una estètica amb una il·luminació difusa i un to acollidor (que fa que l'experiència no sigui tan desagradable o violenta), es pot transmetre un missatge que, tot i la seva duresa, es comunica des del respecte i des d'una perspectiva molt més assertiva i comprensible.

I per acabar aquest treball, crec que també és fonamental fer una reflexió sobre tota la feina de producció que hi ha hagut darrere d'aquest projecte. Ha estat molt difícil tot el procés; han estat més de sis mesos de rodatges i molts mesos de preproducció. Com ja es va plantejar al principi, aquest treball no només havia de ser un treball final de grau, sinó també una carta de presentació al món laboral, mostrant els anys d'aprenentatge durant la carrera i la formació prèvia en l'àmbit audiovisual. Sense les entrevistes i les hores de reunions, tot això no hauria estat possible. Evidentment, molta de la feina ha estat individual, però *Un nou lloc*, sense tot l'equip que hi ha darrere, no hauria estat possible. Les dificultats que s'han tingut no s'han solucionat només amb una sola persona, sinó que, amb l'ajuda de tothom, s'ha pogut tirar endavant. Així que, com a conclusió d'aquest treball, crec que, a part que el pop pot ser un nou llenguatge perquè la societat comenci a comprendre moltes de les qüestions que ens envolten en la nostra rutina. També concloc que la feina artística pot ser molt individual (i aquesta part és essencial), però que sense les amigues i la família, moltes d'aquestes obres no estarien avui al nostre abast. La col·lectivitat és essencial en aquestes obres, no només com a mà d'obra, sinó també per poder tirar endavant el projecte en complet.

9. Bibliografia

- Arnett, J. J. (2000). Emerging adulthood: A theory of development from the late teens through the twenties. *American Psychologist*, 55(5), 469–480. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.55.5.469>
- Bennett, A. (2001). *Cultures of Popular Music*. Open University Press.
- Bruscia, K. E. (1998). *Defining Music Therapy*. Barcelona Publishers.
- Duffett, M. (2013). *Popular Music Fandom: Identities, Roles and Practices*. Routledge.
- European Youth Forum. (2021). Beyond Lockdown: The “Pandemic Scar” on Young People. <https://www.youthforum.org/resources/beyond-lockdown-pandemic-scar-young-people>
- Foucault, M. (1961). *Historia de la locura en la época clásica*. Fondo de Cultura Económica.
- Fouce Rodríguez, H., & Fouce, H. (2016). *La música pop y rock*. Editorial UOC, S.L.
- Frith, S. (2001). Hacia una estética de la música popular. En A. del Campo (Ed.), *Música popular: transformaciones de lo moderno* (pp. 29–43). Ediciones Cátedra.
- Frith, S. (1996). *Performing Rites: On the Value of Popular Music*. Harvard University Press.
- González, L. (2019). *Salud mental y comunicación: cómo humanizar los discursos clínicos*. Editorial UOC.
- Hesmondhalgh, D. (2013). *The Cultural Industries* (3rd ed.). SAGE Publications.
- Jensen, K. B., & Croissant, J. (2007). *Handbook of Science and Technology Studies*. MIT Press.
- Medina Alfaro, I. (2021). El videoclip, més enllà de la comercialització: Velocitat, Moviment i Espectacularitat per a una societat impacient [Treball de Fi de Grau, Escola Superior de Música de Catalunya]. Repositori Educació Gencat. <https://repositori.educacio.gencat.cat/bitstream/handle/20.500.12694/7153/TFG%20Irene%20Medina%20Alfaro.pdf>
- Middleton, R. (1990). *Studying Popular Music*. Open University Press.
- Montag, C., Lachmann, B., Herrlich, M., & Zweig, K. (2019). Addictive features of social media/messenger platforms and freemium games against the background of psychological and economic theories. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 16(14), 2612. <https://doi.org/10.3390/ijerph16142612>

Montag, C., Lachmann, B., Herrlich, M., & Zweig, K. (2019). Addictive features of social media/networking sites: A bibliometric analysis. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 16(7), 1310. <https://doi.org/10.3390/ijerph16071310>

Negus, K. (1999). *Music Genres and Corporate Cultures*. Routledge.

Oltermann, P. (2024, May 10). Eurovision struggles to keep politics out as Israel controversy hits Malmö. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/tv-and-radio/article/2024/may/10/eurovision-song-contest-malmo-israel-controversy>

Organización Mundial de la Salud. (2022). Informe mundial sobre la salud mental: transformar la salud mental para todos. <https://www.who.int/publications/i/item/9789240050860>

Patel, V., Saxena, S., Lund, C., Thornicroft, G., Baingana, F., Bolton, P., ... & Unützer, J. (2018). The Lancet Commission on global mental health and sustainable development. *The Lancet*, 392(10157), 1553–1598. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(18\)31612-X](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(18)31612-X)

Raffnsøe, S. (2016). The language of power: Understanding and critiquing the vocabulary of authority. *Theory, Culture & Society*, 33(6), 233–252. <https://doi.org/10.1177/0263276416658706>

Rose, N. (2018). *Our psychiatric future: The politics of mental health*. Polity Press.

Shuker, R. (2016). *Understanding Popular Music Culture*. Routledge.

Tagg, P. (1987). Musicology and the Semiotics of Popular Music. *Semiotica*, 66(1/3), 279–298.

Thoma, M. V., Scholz, U., Ehlert, U., & Nater, U. M. (2013). Listening to music and physiological and psychological functioning: A review of the literature. *Frontiers in Psychology*, 4, 511. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2013.00511>

Twenge, J. M., Joiner, T. E., Rogers, M. L., & Martin, G. N. (2017). Increases in depressive symptoms, suicide-related outcomes, and suicide rates among U.S. adolescents after 2010 and links to increased new media screen time. *Clinical Psychological Science*, 6(1), 3–17. <https://doi.org/10.1177/2167702617723376>

Nota. Totes les fotografies són foto fixa del rodatge, realitzada per Ainé Bosch, excepte les següents:

Pàgina 22: Charlotte Wells. (2022). *Aftersun* [fotograma]. BBC Films.

Pàgina 23: Hettie Macdonald. (2020). *Normal People* [fotograma]. BBC Films.

Pàgina 23: Damien Chazeller. (2017). *La la land* [fotograma]. Summit Entertainment.

10. Annexos

10.1. Annex 1: Guió d'*Un nou lloc*

UN NOU LLOC

de Pere Vélez Martí

Basat en cançons d'Amaia Romero

JULIOL, 2024 perevelezmarti@gmail.com

INDEX

- I. L'ÚLTIM COP.
- II. QUEDARÀ A LA NOSTRA MENT.
- III. LA VIDA IMPOSSIBLE.
- IV. NOU ESTIU.
- V. UN DIA PERDUT.
- VI. "EL RELÁMPAGO."
- VII. "LA PERSONA."
- VIII. "PESIMISTA."
- IX. "SANTOS QUE YO TE PINTÉ."
- X. "YO INVITO"
- XII. "LA GATA BAJO LA LLUVIA"

PROTAGONISTES:

ERIC

JUDIT

PAU

AMIC "1"

NOIA 1/2

MARE

NEUS (PSIQUIATRE)

GRUP D'AMICS

PLAYLIST

YOUTUBE :

[https://www.youtube.com/playlist?
list=PLh9SHpdXfnH1GoaT6c4YupWY5vCwDnK6](https://www.youtube.com/playlist?list=PLh9SHpdXfnH1GoaT6c4YupWY5vCwDnK6)

SPOTIFY:

[https://open.spotify.com/playlist/3B47
qVg7WvPmB0PoKliuXb?si=e6ceea6c5bbb4988](https://open.spotify.com/playlist/3B47qVg7WvPmB0PoKliuXb?si=e6ceea6c5bbb4988)

I. "L'ÚLTIMA VEGADA"

1. INT. HABITACIÓ D'ERIC. DIA.

ERIC (vint-i-u, cabells castanys, pijama i expressió de dissociació) està assegut al centre del llit de la seva habitació. L'habitació està decorada amb fotografies seves, plantes i discos (en primera portada, el disc *Pero no pasa nada* d'Amaia Romero). Només se sent el soroll del vent i les cigales cantant. Està mirant un punt x i s'estira cap enrere.

TÍTOL: "Un nou lloc"

Es veu l'ERIC tocant la guitarra i cantant la cançó *Última vez* d'Amaia Romero, amb un to pessimista i ple de profunditat.

ERIC

El avión se va caer

Mi última vez

Després de cantar, la veu de la JUDIT trenca el silenci dins de l'habitació.

JUDIT (OFF)

Eric! Eric! Eric, venga, vamos
ya!

L'ERIC, espantat per aquell trencament de situació, agafa la seva motxilla amb les coses per anar a la platja, corrent, i deixa l'habitació sola.

II. QUEDARÀ A LA NOSTRA MENT

2. EXT. PORTAL D'ERIC. DIA.

La JUDIT (vint-i-tres anys, cabells castanys, impacient i amb tot el material per anar a la platja) està asseguda davant del portal d'ERIC. L'ERIC baixa, s'abracen i caminen cap a la platja escoltant una anècdota de la JUDIT que els fa riure a tots dos.

3.EXT. PLATJA. CAIGUDA DEL SOL.

Estan el GRUP D'AMICS, amb l'ERIC i la JUDIT al centre del grup. Uns juguen a cartes, altres prenen el sol i alguns estan a l'aigua. És un ambient relaxant i bastant silenciós. Només se senten els crits i les rialles dels que estan a l'aigua jugant i fent xivarri. L'ERIC somriu mirant-los i la JUDIT juga amb la sorra.

ERIC

Tia, és que porto moltes nits sense poder dormir gaire i no entenc-...-

La JUDIT l'interromp amb un somriure dubtós.

JUDIT

Ui, no... que ja conec jo aquesta mirada baixa. Eric?

ERIC

No, a veure, és que-...-

JUDIT

És que... en Pau?... si és que ho sabia tant. Em sembla tant fort.

L'ERIC la mira somrient i amb una expressió de "m'has pillat".

ERIC

Literalment, t'odio. En Pau... Saps que aquestes coses em fan molta por, i m'espanten moltíssim.

JUDIT

Eric, clar, però i tant que jo veig una connexió que, mare meva. Jo crec que ja tot el poble sap el que hi ha darrere i vosaltres encara esteu esperant? M'agradaria saber què esteu esperant.

L'ERIC s'estira cap enrere i la JUDIT el segueix, posant-li la mà sobre la panxa.

ERIC

Judit, ni idea. Però seriosament, després de l'any passat, aquesta situació és forta. És que surto d'on surto. Que estic bé, eh. Però ara que m'estic llegint el llibre-...-

JUDIT

De Sally Rooney, ja ho sé.

ERIC

Aha, però no em concentro gens. I saps com sóc de *friki*. No obstant això és que només penso en el dilluns passat, veient el sol després de les barraques amb ell-...- Déu meu, soc... cursi? I sexualment, tia, déu meu-...-

La JUDIT es gira cap a un costat, amb cara de fàstic irònic.

JUDIT

Ai, no.

4.INT. CASA DE LA JUDIT. NIT

Tot el GRUP D'AMICS, la JUDIT i l'ERIC estan en un menjador. El menjador està ple de plantes i pòsters. Hi ha tovalloles de platja i begudes escampades per la taula. La llum del sol entra per un lateral del menjador. L'ambient torna a ser com el de la platja, cada persona està fent una cosa diferent, però fent-se companyia. Al centre de l'escena hi ha una taula on la JUDIT està amb un teclat de piano. Un dels ,AMIC "1", treu una càmera i comença a gravar a tothom. La JUDIT comença a cantar. L'amic grava a tothom i enfoca la JUDIT cantant.

JUDIT (CANTANT)

Creo que te quiero, pero me das miedo

L'AMIC grava l'ERIC, que està amb una altra amiga parlant a la finestra.

AMIC "1"

Eric! Saluda a la càmera, nen!

L'ERICriu i s'acosta a la càmera.

ERIC (RIENT)

Què fas? Deixa de gravar amb aquella cosa, fill.

JUDIT (CANTANT)

Esto no puede ser, ayúdame.

5. INT. HABITACIÓ D'EN PAU. DIA

En PAU (vint-i-cinc anys, noi amb arracades estil "perro flauta", pijama i ulleres) entra a la seva habitació. La seva habitació és la típica d'un pis d'estudiants, amb un ambient precari. Hi ha plantes, llibres, roba tirada pel llit, maletes, etc. S'asseu i comença a gravar, molt nerviós, però segur del que dirà. Comença a grabar un àudio per a l'ERIC.

PAU

Hola, com va la vida? Em fa vergonya obrir-te, però la nit de dilluns va ser molt súper, oi? Veure la sortida del sol i tot això. Bé, no et vull molestar, i ja que avui fa un sol preciós, volia preguntar-te si algun dia podríem anar a la platja. No sé, em vas caure molt bé i em vas donar molt bona vibra. O sigui, quina excusa més barata per obrir-te, però ja saps, si vols, podem anar!

PAU perd tota la seguretat que tenia en l'escena prèvia i comença a posar-se nerviós. Llença el mòbil, s'estira al llit, mira a la finestra, mira al sostre, torna a agafar el mòbil i comença a gravar un altre àudio.

PAU

Perdona per la xapa, volia dir-te només això. Que quan puguis i tinguis ganes, ens veiem una estona.

PAU somriu i surt de l'habitació. Queda la finestra sola il·luminant el llit.

6. EXT. JARDÍ CASA JUDIT. DIA

L'ERIC i LA JUDIT estan estirats en unes gandules. L'ERIC està llegint un llibre, però, nerviós, el deixa de llegir i se'l posa sobre el pit. La JUDIT està menjant-se un gelat i mirant un punt x, escoltant música. Només se sent el soroll de l'aigua de la piscina. La JUDIT s'adona compte que l'ERIC no llegeix. S'incorpora per mirar-lo, l'observa uns segons i, amb un to irònic, diu:

JUDIT

Eric, vols parlar del tema d'en Pau?

L'ERIC, en adonar-se que la JUDIT li està parlant, s'incorpora ràpidament.

ERIC

Sí, sí. Gràcies per treure el tema. No sabia com gestionar una altra conversa. No volia ser un pesat.

JUDIT

Ets tonto? Eric, saps que podem parlar d'aquestes coses. A més, és normal que vulguis parlar. Has vist com us mireu? Si és que jo també estaria com tu.

ERIC

No sé. Noto que tot va bé. No li vull fer mal. Tinc una mica de por pel camí que està prenent tot i no estar preparat. A més, em fa por sentir què soc jo per ell. Si actua així només amb mi o no. Són moltes emocions i encara no som res seriós, és que és bastant fort.

JUDIT

Eric, ja fa molts mesos que tot va millor, no? Vull dir, estabilitat amb tu mateix, oi?

ERIC

Sí.

JUDIT

Doncs mira, després de tot el que has viscut, ara vius això. Potser també vol dir que l'estabilitat també està dins teu, no? Aquesta realitat és nova, i en Pau, pel que imagino, és bona persona i t'està cuidant. -...- Li has parlat de l'any passat? Vull dir, saps que no tens obligació, però no sé. -...-

ERIC

Una mica sí. Amb ell sento que puc
parlar sense por, però encara em
costa. I m'escolta i es nota que sap
gestionar aquests tipus de realitats.
I això em fa sentir segur. -...-

JUDIT

Però?

ERIC

Però potser no es mereix viure una
situació així. Tinc una mica de por.
No el vull perdre. I tampoc vull
perdre'm a mi.

L'ERIC es comença a posar molt nerviós, i es
comença a agafar i abraçar a si mateix. La JUDIT
abandona el seu lloc i va a seure al seu costat,
agafant-li la mà.

JUDIT

Aquí tu ets important, Eric. Facis el
que facis, has de sentir-te lliure
prenent el que sents i, si veus que hi
ha moltes preguntes que encara no pots
respondre, a poc a poc i sense pressa.
Això sí, primer t'hauries de
preguntar: sents que vols estar amb
ell?

ERIC

Sí.

La JUDIT, traient tensió a la conversa, li somriu
i amb un to irònic diu:

JUDIT

Doncs vinga, contesta-li el missatge.

7. INT. CASA DE LA JUDIT. NIT

Tot el GRUP D'AMICS, la JUDIT i l'ERIC estan al
menjador. La JUDIT està cantant, i tots estan en
silenci escoltant-la. La càmera enfoca la JUDIT
cantant, mentre l'ERIC la mira somrient. Quan
l'ERIC s'adona de la presència de la càmera,
intenta tapar-la.

JUDIT (CANTANT)

*Yo no sé qué pasa, pero me doy miedo.
No sé qué hacer, ayúdame.*

8. EXT. MIRADOR. TARDA/NIT

ERIC, amb roba d'esport, apareix a un mirador. Està estirant per començar a fer exercici. Comença a dubtar d'alguna cosa, seu a la barana i comença a gravar un àudio, visiblement nerviós i inquiet. Molt agobiat, es guarda el mòbil i surt corrents de l'escena.

9. EXT. PORTAL DE L'ERIC. NIT

ERIC apareix corrent, cansat d'haver corregut. En un acte impulsiu, agafa el mòbil i grava l'àudio que tant el tenia angoixat.

ERIC -GRAVA UN ÀUDIO

Pau! Que xulo l'àudio, en plan... ui ui ui, què dic de xulo? Déu meu! Pau! D'acord, el sol també em recorda a tu, però segurament no podràs venir perquè ja t'hauràs avorrit d'esperar. Déu meu, ajuda'm. Pau! Doncs sí, jo també he pensat en tu en veure el sol. I vinga, he pensat "no em faig més la difícil, ja no puc continuar així". Així que quan vulguis ens veiem. I a mi també m'has caigut molt bé.

ERIC entra a casa seva somrient, però emboirat per pensaments.

10. EXT. PLATJA. NIT/MATÍ

ERIC, PAU, JUDIT i el GRUP D'AMICS estan a la platja, després d'haver estat visiblement de festa. Encara se sent el xivarri i la música de fons de la festa. Un grup està estirat dormint, un altre està ballant i més al fons estan PAU i ERIC ballant a l'aigua i jugant. L'AMIC agafa la càmera i grava tota l'escena.

JUDIT

Mira aquells dos gais!

AMIC "1"

Busqueu un hotel, guarros!

ERIC i PAU els ignoren. Continuen parlant i rient, i es fan un petó final (borrós).

11. EXT. PLATJA. CAIGUDA DEL SOL.

El GRUP D'AMICS està reunit a la platja, amb l'ERIC i la JUDIT al centre del grup. L'ERIC i la JUDIT estan estirats un sobre l'altre. Ja s'està fent de nit. L'ERIC s'aixeca i somriu a la JUDIT, la vacil·la amb la mirada i es tira a l'aigua. La JUDIT el segueix directament cap al mar.

CRÈDITS.

III. LA VIDA IMPOSSIBLE.

12. INT. HABITACIÓ ERIC. NIT.

L'ERIC està estirat al llit. Comença a escoltar dues noies al carrer que s'estan barallant. L'ERIC tanca les finestres, però quan comença a escoltar el que diuen, treu el cap. L'ansietat de l'ERIC augmenta progressivament.

NOIA I

No et demanaré perdó ni res, tia.
Perquè ni te les mereixes. No vull
tornar a parlar! Tornaria a fer el
mateix set milions de vegades perquè
no puc més amb tu i les teves
ximpleries de *niñata*.

NOIA II

Tere, escolta'm. No volia que
entenguessis això-...-

L'ERIC tanca les finestres ràpidament amb l'ansietat disparada. Es torna a ficar al llit, i es torna a escoltar només el ventilador.

13. INT. MENJADOR ERIC. MATÍ.

L'ERIC està esmorzant tranquil·lament. Se sent el xivarri de la família que està netejant la casa. Ell està veient la tele. Posa un vídeo on l'Amaia canta *La vida imposible*. Es mira tot el temps al mirall, escoltant la cançó amb una mirada buida i incòmoda, observant el seu reflex.

AMAIA (OFF)

Aunque nunca digas nada

Porque sé que te hago daño

Con cualquier cosa que haga

Puedo hacerte la vida imposible

Puedo hacerte sufrir lo indecible

Puedo hacerlo todas las mañanas

Esforzarme aunque no tenga ganas

14. INT. HABITACIÓ ERIC. NIT.

L'ERIC està estirat al llit i comença a plorar, amb l'ansietat augmentant. Intenta gravar un àudio, però no pot i es torna a estirar al llit.

15. INT. ESTUDI. NIT.

L'escena canvia a un estudi, on ell està estirat, envoltat de caos de llum i moviment, que representen el seu estat mental.

16. INT. HABITACIÓ ERIC. MATÍ.

Progressivament, la imatge es calma fins arribar a la tranquil·litat del matí següent.

Un pla mostra el pas del temps, amb l'ERIC quiet sense moure's, dissociant, mentre el dia passa al seu voltant.

17. EXT. SUPERMERCAT. MATÍ.

L'ERIC i en PAU estan comprant en un supermercat. En PAU està molt content i nerviós, mentre que l'ERIC té una mirada perduda i està molt dissociat. En PAU intenta mantenir un mínim contacte físic per donar-li suport, ja que s'ha adonat de la situació.

PAU

(...)Clar, perquè va venir en aquell moment la Cris i ens va somriure en plan: ai que us he pillat, eh.

L'ERIC comença a entendre missatges negatius en les paraules d'en PAU i les substitueix per paraules que surten de la seva imaginació.

PAU (EN LA
MENT D'ERIC)

Et puc fer la vida impossible, et puc fer patir , puc fer-ho cada matí, esforçar-me encara que no en tingui ganes.

En PAU s'adona compte que l'ERIC té els ulls plorosos i el mira amb una cara desfigurada.

PAU

Eric? Què et passa? Quina és aquesta mirada?

L'ERIC torna a la realitat. Somriu ràpidament i dissimula les llàgrimes amb una passada ràpida de la mà.

ERIC

Què? Perdona, no, és que estava escoltant i me n'he anat una mica. Tinc el cap espès avui.

PAU

Però tot bé?

ERIC

Sí, sí, clar. (...) Vale i la Cris en
aquell moment què va fer?

En PAU es queda en silenci, acceptant que alguna
cosa no va bé. Li fa un petó a la galta i li
somriu. L'ERIC li torna el somriure i s'arronsa a
la seva espatlla.

18. EXT. COTXE. NIT

L'ERIC i la JUDIT estan al cotxe. El cotxe està
aparcats a la platja i ells dos són dins amb
l'aire condicionat després de venir de la platja.
Estan parlant. La JUDIT està amb un to seriós i
l'ERIC torna a estar molt dissociat.

JUDIT

Eric, però has de pensar que jo no
opino això de tu. No crec que siguis
una persona pesada i ho saps.

ERIC

Ho sé, però quan començo amb aquest
bucle-...-

JUDIT

Eric, i als matins com t'aixeques?

L'ERIC es queda sobresaltat amb la pregunta.

ERIC

Com? Fora de context total, no?

JUDIT

No, Eric. L'any passat vas començar a
tenir aquestes sensacions sempre al matí.

ERIC

Ostres, és veritat.

JUDIT

Exacte. Doncs?

ERIC

No ho sé.

JUDIT

Creus que el que em vas dir l'altre
dia de que no dormies bé, era només
per en Pau?

Aquesta pregunta deixa l'ERIC pensatiu uns segons.
No sap què respondre i se li nota als ulls.

ERIC

No ho sé, Judit.

19. INT. LAVABO ERIC. NIT.

L'ERIC està en una situació en què l'ansietat li
està guanyant. Aquesta trucada no el posa gens
tranquil. Comença a crear un bucle en el diàleg
que el fa perdre a ell mateix.

ERIC

-(Trucada)- És que sé que és
important, més del que jo accepto, o
més del que m'interessa acceptar. Ho
tinc al cap tot el dia. Sé que, al final
, ho tinc dins i ho hauré d'admetre
una altra vegada que potser no és
el-...- moment. -...- Ja ho sé, però em
fa por igual, sentir que tot això em
pot fer la vida impossible i potser
evitar-ho pensar farà que exageri
encara més la situació dins meu,
entens? Potser sí que podem continuar
creant el vincle amb ell, però
amb això al meu cap... No sé.

L'ERIC es posa els auriculars i escolta una part
de *La vida imposible*. Es mira al mirall tota
l'escena.

20. INT. ESTUDI. NIT.

A partir de la frase "*Con un simple chasquido de
dedos*", entra a un estudi ple de miralls que
reflecteixen llums. Cau a terra, evitant la
mirada als miralls.

Torna a l'escena de l'ERIC mirant-se al mirall.

CRÈDITS.

IV. NOU ESTIU.

21. EXT. MONTANYA. TARDA.

L'ERIC i en PAU estan fent un pícnic en un prat molt gran. L'ambient és relaxat i el sol comença a caure. En PAU està tocant la guitarra mentre l'ERIC, nerviós, mira al cel. Hi ha música de fons (*Nuevo verano d'Amaia*).

ERIC

Vinga, deixa la guitarra i anem a ballar, si us plau. Jo crec que et falta molt per aprendre, eh. Hauries d'anar a classes. Crec.

L'ERICriu i en PAU s'indigna, deixa la guitarra i es posa dret.

PAU

Què dolent. Vine aquí!

En PAU es tira sobre l'ERIC. S'aixequen i comencen a jugar i ballar. Es trenca l'escena i apareixen estirats de nou, agafats de la mà. En PAU treu una càmera, la posa davant d'ells i comença a gravar.

PAU

Doncs, com ha anat aquest cap de setmana a Canet? Avorrit?

L'ERIC evita la pregunta i s'aixeca. PAU li posa bé la dessuadora que la tenia mal posada.

ERIC

Què passa?

PAU

Res, la dessuadora, la tenies cap a dins.

ERIC

Doncs no sé. Canet em recorda a tota la merda.

En PAU nota que l'ERIC s'incomoda i intenta millorar la pregunta, traient gel a la conversa.

PAU

Entenc. En plan, tens molt clar que vols anar a viure a Barcelona, no? Vol ser una moderneta, la nena.

ERIC (RIENT)

Sí.

PAU

Però a Barcelona o als seus voltants?

ERIC

A Barcelona o un altre ciutat.
Si és a Catalunya, ha de ser allà.

PAU

Però viure a la costa és preciós, això sí.

ERIC

Per això, Barcelona o res. No aniria a cap altre lloc d'Espanya que no fos Barcelona. Si no, aniria a Amsterdam, potser.

PAU

Amsterdam? D'acord, qui diria que no fumes porros.

ERIC

Tonto que ets, Pau.

En PAU es posa dret i agafa l'ERIC de la cintura.

PAU

Jo vull Noruega. En plan, sé que aniré a viure allà. És com tot el dia fred... buf, i sense calor... el meu somni.

ERIC

Jo també vull. I també et dic, els sous allà... tant de bo.

PAU

Molt car, però el nivell de vida és... També et dic, tindrà la seva part negativa segur.

ERIC

Calla. Seria bonic tenir una casa on desaparèixer una estona per allà.
Ojalá.

PAU

Ei, massas *ojalás*, ho hem d'aconseguir. Vinga, segur que podrem viure en una casa així a la muntanyeta.

L'ERIC es sorprèn i es comença a riure.

ERIC

Anda... podem? En plural? Senyor Pau,
no s'estarà imaginant un futur no
proper amb un tal Eric, veritat?

PAU

Mmmm... potser, calla, pesat. Com te
les tornes, eh.

PAU i ERIC es posen a córrer. Es trenca l'escena
i ara estan mirant com cau el sol.

ERIC

M'agrada parlar amb tu.

PAU

Amb mi?

ERIC

Sí...?

PAU

Doncs... el vi ja t'ha pujat... Eric
mode intens?--...-

ERIC

Pesat que ets.

PAU

A mi també amb tu.

Es trenca l'escena i en PAU està cantant aquest
vers, mentre l'ERIC l'escolta.

PAU (CANTANT)

*Esta noche estoy contenta, pero poco,
no mucho
Aunque hable contigo no consigo verte
nunca.*

22. EXT. JARDÍ. MATÍ

La JUDIT i l'ERIC estan parant una taula.
Cadascun porta coses i finalments'asseuen. Estan
parlant, però no s'escolta del tot. JUDIT està
preocupada. L'ERIC està molt distant.

JUDIT

L'última vegada que em vas dir això,
Eric, va ser a principis de l'any
passat. Vull dir, jo sé que comptes amb
mi i que saps que m'ho pots explicar,
però crec que hauries d'anar un altre
cop amb la Neus com a mínim per confirmar
que està tot bé i així et quedis
tranquil.

L'ERIC està servint el menjar. Té una mirada dissociada.

ERIC

Però estic bé. Estic feliç. I a més a
més amb en Pau-...-

JUDIT

Eric. Jo sé que el factor Pau va súper
bé. Però ara no parlem d'això. Us
cuideu, us estimeu, però saps que has
de prioritzar-te ara. Si us plau,
Eric. Sé que has de fer tu el pas,
però em preocupes molt, ja ho saps.

ERIC

Judit, estic bé. De veritat. Només que
quan hi ha moments crítics, em poso
nerviós i em ve aquella sensació. Però
t'estimo molt i agraeixo molt aquestes
paraules.

JUDIT li agafa la mà a l'ERIC. Li somriu.

JUDIT

Vale, Eric, confia. I si us plau, no
ho portis dins, digue'm tot
el que et passi pel cap.

ERIC

Ara t'ho he dit, no? Doncs ja
està. Ets la millor.

JUDIT

I estaré aquí passi el que passi. Però
vinga va. Explica'm del Pau que
t'estàs morint de ganes.

L'ERIC comença a explicar emocionat la seva
història, mentre tot es va allunyant. La JUDIT no
està gens confiada.

23. EXT. MUNTANYA. NIT.

L'ERIC està estirat sobre en PAU, al prat on
estaven fent el pícnic. En PAU comença a
somriure.

PAU

Sí, és que ho sabia. En plan, les
nostres converses des del principi
m'encantaven.

ERIC

Literal.

24. INT. HABITACIÓ DE PAU. NIT.

L'ERIC i en PAU estan estirats al llit de
l'habitació d'en PAU, amb el ventilador
dirigint-se cap a ells. En PAU entra amb aigua
i l'ERIC està estirat, amb la mirada perduda.

PAU

Fa molta calor avui, no puc més. ---
Eric? Estàs bé?

ERIC

Sí. Vull dir, no.

PAU

Què passa?

ERIC

És que s'acaba l'estiu i tinc la
sensació que ja no tornarà. Ha estat
estrany, no sé... però ho tornaria a
fer tot.

PAU

Com? Que no tornarà? Jo l'any que ve
faré que ens tornem a veure, eh.

ERIC

Vull dir que no tornarà a ser com
aquests dies. És una sensació que mai
he tingut. És la primera vegada que

sento que m'agradaria repetir això,
però alhora no.

PAU es queda en silenci, pensatiu i lleugerament
descompost per l'afirmació.

PAU
Ala... t'has passat.

ERIC se n'adona i abraça en PAU immediatament.

ERIC
No, no, no em referia a això, perdona.
No sé explicar-me. Clar que ho vull
repetir, però en un altre moment de la
vida, saps? *Ojalà* jo hagués estat bé.

PAU es gira i li agafa la mà, creant tensió en
l'escena.

PAU
Eric, què dius? M'ha encantat
aquest estiu i un dels motius ets tu.

ERIC
Pau. Ens podem prometre una cosa?

PAU
Clar.

ERIC
Em promets que passi el que passi no
m'odiaràs i intentarem estimar-nos
sempre? No dubtis. Respón i després
dius la broma típica teva.

PAU
Eric, clar que ho prometo.

ERIC
Vale, t'estimo.

S'abracen, però en PAU es queda mirant a un punt
x, sentint-se perdut.

PAU
I jo a tu. Però potser en algun moment
podrem gestionar i parlar d'aquesta
sensació que et dona la nostra
relació?

ERIC

Clar. Però ara no tinc gens de força.
I a més a més, amb aquesta calor no
vull pensar més.

L' ERIC s'estira al llit, però en PAU continua assegut. ERIC se n'adona, li somriu i li fa un senyal perquè s'estiri. En PAU s'estira, però la situació queda incòmoda.

25. EXT. PLATJA. TARDA/NIT.

ERIC, PAU i GRUP D'AMIGUES, estan caminant per un passeig després d'haver estat a la platja. L' ERIC i en PAU estan agafats de la mà. Mentre parlant amb les seves amigues, el sol va caient i tot queda pausat en una escena de llum daurada. S'escolta la veu en off d'en PAU cantant.

PAU (CANTANT)

*La luna se refleja en mis uñas
mordidas.
Estoy pasando frío porque me he
olvidado el jersey.*

26. EXT. TERRAT. MATÍ.

La MARE està asseguda llegint el diari, mentre l'ERIC estén la roba. Tot envoltat d'una atmosfera molt quotidiana. Una tranquil·litat omple el soroll d'aquell matí d'estiu.

MARE

Com estàs, Eric?

ERIC

Molt bé, mama. L'altre dia la Natalia i jo vam anar al Montseny. Feia molta calor, però amb el cotxe vam estar súper.

La MARE abaixa el diari i mira l'ERIC als ulls. L'ERIC evita la mirada, cosa que activa senyals d'alarma a la MARE.

MARE

Me'n alegro, carinyo. Però em referia a tu. Com estàs?

ERIC

Jo? Bé. Vull dir, content, crec.

MARE

Sí? No sé per què, però tinc la sensació estranya aquella.

ERIC

No, mama, estic molt bé.

La MARE deixa un espai de temps abans de dir alguna cosa més.

MARE

La Neus em va preguntar per tu. Em va dir que com anaves amb el tema.

ERIC

Mama, estic bé.

MARE

Vale, però saps que és un procediment i un camí on es pot tornar a activar tot.

ERIC

Ja. Però no sento res ara mateix que m'alerti.

MARE

Parles de la depressió amb la Judit?

ERIC

Sí, bastant. Està preocupada sempre.

MARE

Normal, rei. T'estima molt. Igual que tots. Saps que si s'activa alguna cosa, truca'm a la Neus, val?

ERIC

Sí, mama.

MARE

I, Eric... espero que utilitzis condó amb aquest noi amb qui vas, no? No siguis *guarro*, eh?

ERIC

Mama! Què dius?

MARE

Jo només t'ho dic perquè et conec i sé com de despistat ets.

L'ERIC es riu amb un to irònic.

ERIC

Mama, t'odio.

MARE

Jo més!

La MARE torna a llegir el diari somrient.

27. EXT. PORTAL. NIT

L'ERIC i en PAU estan asseguts al portal del PAU. Han tingut una conversa que ha deixat al PAU molt afectat i desconcertat. Estan agafats de la mà, però hi ha una distància destacable entre ells.

PAU

Eric, no sé què dir-te. Primer de tot, moltes gràcies per explicar-m'ho. Estic molt agraït de sentir que pots confiar en mi. Dir-me això... no sé com reaccionar. T'estimo molt.

ERIC

Però no ploris, burro.

PAU

És que és fort, Eric. Ojalà mai fer-te mal i que la nostra història t'acompanyi i segueixi un camí on tu et sentis segur dins de tota aquesta merda.

ERIC

Que guapo ets i que bé parles tu. Qui ho diria d'un pixa-pins. Quina sort he tingut amb tu.

PAU

Hem tingut, Eric. M'agrada moltíssim parlar amb tu.

ERIC

I a mi també, amb tu, Pau.

28. EXT. MUNTANYA. NIT

En PAU està cantant aquest vers, mentre l'ERIC l'escolta durant la seva cita a la muntanya. Finalment marxen de la muntanya.

PAU

Hablar contigo Con todo el mundo Me gusta el mundo (se acaba el verano y tú me gustas más)

29. EXT. ESTACIÓ. MATÍ.

En PAU agafa un tren amb les maletes per marxar cap a Barcelona. S'abracen molt fort. Hi ha la JUDIT i el GRUP D'AMIGUES. L'ERIC li regala una rosa, que tenia a la butxaca, abans que en PAU agafi el tren.

PAU (CANTANT)

Hablar contigo

Con todo el mundo

*Me gusta el mundo (se acaba el verano y
tú me gustas más)*

*Hablar contigo (si acaba el verano, ya
no volverás)*

*Con todo el mundo (se acaba el verano
y tú me gustas más)*

*Me gusta el mundo (se acaba el verano,
ya no volverás)*

Me gusta el mundo.

CRÈDITS.

V. UN DIA PERDUT.

30. INT. HABITACIÓ DE L'ERIC. NIT

L'ERIC està estirat al llit, amb els ulls mirant un punt indeterminat al sostre. La seva expressió és buida, gairebé congelada en el temps. La llum del dia entra per les cortines, il·luminant l'habitació amb una calidesa que contrasta amb el seu estat.

Cada hora que passa, l'escena es manté pràcticament inalterada. L'ERIC continua en la mateixa posició, amb la mirada clavada en aquell punt x al sostre. El silenci és aclaparador, només trencat pel tic-tac del rellotge i el "soroll" de l'ambient.

31. INT. HABITACIÓ DE L'ERIC. NIT

L'escena comença amb l'ambient tranquil de la tardor. L'habitació d'ERIC està il·luminada amb una llum càlida, creant una atmosfera íntima. L'ERIC i en PAU estan estirats al llit, coberts per una manta que els tapa els peus. El silenci regna a l'habitació, només interromput per algun soroll suau a l'exterior.

PAU

(amb un to suau i una mica de preocupació) Al final, et ve de gust que dormi aquí o no? És tard ja per tornar a casa, no?

ERIC

És que avui tinc ganes d'estar sol dormint. No em ve de gust, ja saps.

En PAU fa una cara de pena, intentant convertir la situació en una broma.

PAU

Eric, vinga, per favor, que tinc ganes de dormir amb tu.

L'ERIC no riu ni participa en la broma. En canvi, marca un límit clar, cosa que fa que en PAU se senti incòmode.

ERIC

No, vinga, ves a casa avui. Encara és d'hora, pots arribar a temps. Avui no tinc energia. Ja vam parlar de respectar aquests límits.

En PAU somriu lleument, però és evident que la seva incomoditat es manté. Li agafa la mà a l'ERIC, buscant alguna forma de confort. L'ERIC li torna el gest amb un lleu somriure que s'amaga darrere del coixí.

PAU

(amb un to de veu suau, intentant fer-se fort)
Vale, jo. Però em promets que algun dia tornarem a dormir junts?

ERIC

Sí.

En PAU es queda una estona més, però finalment, a mitjanit, decideix marxar. L'ERIC es queda sol a l'habitació. El silenci i la solitud tornen a dominar l'espai, recreant l'ambient de l'escena anterior.

L'ERIC està estirat al llit, mirant la televisió, però la seva atenció està dispersa. Les imatges de la tele passen sense que ell realment les vegi. A mesura que la nit avança, el silenci es fa més pesat, i l'ERIC es deixa endur pel cansament, adormint-se lentament mentre la televisió continua encesa, deixant l'habitació en una calma inquietant.

32. INT. HABITACIÓ DE L'ERIC. MATÍ.

L'escena comença amb l'ERIC entrant a la seva habitació, encara vestit amb l'uniforme de treball. La seva expressió és distant, amb la mirada perduda. Tot el seu comportament reflecteix una gran apatia, movent-se amb lentitud mentre desfà la motxilla. L'habitació es veu desordenada, amb roba tirada per tot arreu, un reflex del seu estat mental.

Mentrestant, l'ERIC està parlant per telèfon amb en PAU. La seva veu és baixa, monòtona, com si li faltés energia.

ERIC

(amb un to desganat) No, Pau, avui tampoc. No tinc ganes de sortir. Ni m'he dutxat i tinc l'habitació feta un desastre. Crec que avui em quedaré amb la Lluna i veuré una sèrie. --- Estic bé. --- Clar que et continuo estimant, tonto. --- Pau, per favor, ets molt burro. --- Sí, sí, t'estimo molt. De veritat. --- Ara, quan pengi, em dutxaré i miraré una pel·lícula--- sí--- t'estimo.

Després d'acomiar-se, l'ERIC es queda mirant l'habitació desordenada durant un moment, abans de tornar-se al llit. El dia passa ràpidament mentre la llum natural s'esvaeix, convertint-se en nit.

El "soroll" torna a fer-se present, augmentant gradualment mentre l'ERIC es queda estirat al llit, immòbil i en silenci. Tot el que l'envolta es torna difús.

33. INT. HABITACIÓ DE L'ERIC. MATÍ.

L'escena comença amb la JUDIT ajudant l'ERIC a posar ordre al caos de la seva habitació. La llum natural entra per la finestra, creant una atmosfera càlida i relaxada, mentre una música suau sona de fons. A mesura que treballen, l'habitació comença a recuperar el seu ordre habitual.

JUDIT

(amb to irònic mentre recull roba del terra) M'encanta netejar la teva merda.

ERIC

(rient-se) T'odio.

JUDIT

És broma, gràcies per dir-me que vingués a ajudar-te. Espera un moment-...- (s'aixeca d'un salt, rient-se i fent una cara de fàstic mentre assenyala un paper al costat del llit) Aquest paper al costat del llit... ni de broma penso acostar-me. Eric, per favor.

ERIC

(rient) Judit, tu què creus que és aquest paper?

JUDIT

(tapant-se la cara amb les mans en un to teatral) M'és igual, no vull saber-ho.

ERIC

Encara no entenc com has tornat a dir-me que sí a aquests "plans" tan "xulos".

JUDIT

Eric, m'és igual. Si tu et sents millor amb ajuda, doncs vinc. Ja vindràs un dia tu a netejar a casa.

ERIC

(rient-se) Bueno, a veure... jo crec que tinc una excusa que justifica bastant, no? En plan, amor-...-

JUDIT

Eric, ho sento, però no hi ha excusa que valgui. Sé que em veus perfecta, però perfecta i desordenada... així que ja saps.

ERIC

(amb to pacient i afectuós) Tonta...

L'ambient entre els dos és càlid i de complicitat. A mesura que l'escena avança, l'habitació es va endreçant, reflectint també un cert ordre mental que l'ERIC va recuperant gràcies a la presència i suport de la JUDIT.

34. INT. HABITACIÓ DE L'ERIC. NIT.

L'ERIC està a l'habitació, on la nit ha tornat a caure. La foscor de fora es filtra a través de la finestra, creant ombres llargues a l'interior. L'ERIC està estirat al llit amb l'uniforme de treball encara posat. La seva mirada està fixa en la finestra.

L'habitació comença a mostrar signes de desordre de nou. Una capa de brutícia i objectes deixats a l'atzar trenca l'ordre que s'havia aconseguit.

El telèfon de l'ERIC vibra sobre el llit, indicant l'arribada d'un missatge. És del PAU. L'ERIC agafa el telèfon, llegeix el missatge, però no respon. Es queda mirant la pantalla, amb una expressió de preocupació i tristesa.

ERIC

(amb un to suau i fluix, gairebé un xiuxiueig) Encara no sé per què em segueixes estimant.

CRÈDITS.

VI. "EL RELÁMPAGO."

35. INT. MENJADOR ERIC. NIT.

L'escena obre amb l'ERIC assegut sol al menjador, la llum és tènue i crea una atmosfera freda i desolada. Porta auriculars i està connectat a una trucada via Skype amb en PAU. L'ERIC mira la pantalla, però tot el que veu és el seu propi reflex, distorsionat i distant. El monòleg d'en PAU omple l'espai, però l'ERIC es manté en silenci.

El menjador és l'únic espai aparentment ordenat, un contrast amb l'habitació caòtica que l'ERIC intenta amagar a en PAU.

PAU

(amb to trencat) És que no sé ni què fas al teu dia a dia. No m'expliques ni em contestes. Estic fart de només saber de tu per fotos, i és que no les vull veure, no vull interactuar amb elles i no entenc ni el perquè. No vull fer més monòlegs, estic cansat que no em diguis res. -...- És que Eric, ja no tinc ni ganes de parlar, perquè sento que ja no estem al punt de fa uns mesos. No puc més, Eric. Vull cuidar de tu, però també necessito que cuidis el que tenim. No et puc demanar més. -...- Eric, em sents?

ERIC

(amb llàgrimes als ulls) No vull parlar més.

En PAU fa una pausa, la seva respiració és audible, plena de frustració i tristesa.

PAU

(enfadat i amb la veu trencada) Doncs molt bé, Eric. Ja ens veurem.

En PAU penja bruscament la trucada, deixant l'ERIC sol en un silenci aterridor. L'únic so que queda és el tic-tac del rellotge de la cuina. L'ERIC es queda immòbil, amb la mirada perduda, sense saber com reaccionar.

Després d'uns moments de silenci, l'ERIC murmura per si mateix, amb un to de desesperació.

ERIC

(parla molt fuix) Però em moro de

ganes de veure't.

36. EXT. CARRER CANET. MATÍ.

L'escena comença amb un matí fresc i ennuvolat al carrer de Canet. L'ERIC i en PAU caminen l'un al costat de l'altre, però la distància emocional entre ells és palpable. Els seus passos són lents, com si cada moviment fos pesat. Els somriures que s'intercanvien són forçats, lluny de la complicitat que tenien abans. El silenci entre ells és espès, ple de coses no dites.

Finalment, s'asseuen en un banc de fusta. El carrer està tranquil, però l'aire està carregat d'incomoditat.

PAU

(molt nerviós) Eric, com estàs?

ERIC

Aquí, i tu?

PAU

També aquí. Bé, abans de parlar de qualsevol cosa, sé que l'altre dia potser em vaig passar dient el que et vaig dir. Vull dir, que t'entenc i entenc la situació, només que necessitava comunicar-te el que sentia i sento. També... sento haver-te posat entre l'espasa i la paret aquests mesos, realment sé que portes una lluita dins teu que fa més complicat tot. Però crec que podríem trobar un punt mig, m'entens? No vull que et pressionis a res, clar està, però-...-

37. INT. ESTUDI.

L'escena canvia bruscament a un estudi de dansa. L'ERIC i en PAU ballen una dansa contemporània, els seus moviments són precisos però carregats de tensió. La coreografia comença amb una proximitat íntima, amb els seus cossos sincronitzats com si fossin un de sol. Però, a mesura que la dansa avança, es crea una distància creixent entre ells. Els seus moviments es tornen més abruptes i agressius, reflectint la tensió no resolta.

L'escena arriba al seu clímax quan tots dos se separen completament, amb els braços estirats cap a l'altre, però sense tocar-se. La tensió es trenca i l'escena retorna de sobte al banc de Canet.

38. EXT. CARRER CANET. MATÍ.

Tornem al banc on en PAU espera la resposta de l'ERIC.

ERIC

(amb to forçat) Pau, perdona. Ara no puc donar més i no crec que pugui fer-ho. *Ojalá* aquesta història pogués continuar, però és que no puc, Pau. Sento que un altre cop m'he perdut, i ja no puc intentar-me autoenganyar més, com si estigués amagant un secret que està explotant dintre meu. Sento que ja no puc donar més del que sento. *Ojalá* tot fos diferent i jo estigués bé. Però a més a més, darrere meu hi ha un munt d'inseguretats i merdes. Sé que has lluitat molt. T'ho agraeixo moltíssim. Però ara no puc. I tot se n'ha anat a la merda per culpa meva.

En PAU es queda en silenci, el dolor visible als ulls. Mira un punt x a l'horitzó, intentant processar les paraules de l'ERIC. Respira profundament i força un somriure per alleujar la situació, tot i que la tristesa és evident.

PAU

(amb molts silencis entremig) Eric, no. No ha sigut culpa teva. T'entenc. I jo també penso que *ojalá* les coses fossin diferents. Ja saps que estaré aquí, per quan em necessitis.

ERIC

No et vull perdre.

PAU

(amb les llàgrimes als ulls) No em perdràs mai. Però has de continuar lluitant tan fort com ho estàs fent. No tinguis por de perdre'm. Jo estaré aquí. Potser no de la mateixa forma, però estaré. M'entens? Estarem bé. Estaré aquí sempre.

ERIC

Gràcies, Pau.

PAU

I abans de plorar més, agafa'm la mà. Fem una promesa de les teves, vinga.

Mai ens oblidarem de nosaltres, ni tu de mi, ni jo de tu. Ens cuidarem tan individualment com el pròxim vincle que tinguem, que ara està, una mica, en mans del destí. I tampoc ens oblidarem d'aquell sol d'estiu que ens va fer conèixer.

ERIC

Mai.

39. INT. ESTUDI / EXT. PRAT. MATÍ.

L'escena següent és un contrast intens entre els dos personatges, mostrant la seva soledat i dolor.

A l'estudi, l'ERIC està cridant i plorant, expressant el dolor acumulat durant tot aquest temps.

Al mateix temps, en PAU està al prat, cridant al vent, deixant anar la seva frustració i tristesa. Els seus crits ressonen en l'aire obert, un eco de la seva angoixa.

Finalment, l'escena retorna a l'ERIC a l'estudi. Es queda sol, amb el "soroll" que torna a omplir l'espai. En PAU, per la seva banda, s'allunya del prat.

CRÈDITS.

VII. "LA PERSONA."

40. INT. CASA ÀVIA ERIC. MATÍ

L'ERIC està assegut a la taula del menjador, en una casa plena de decoració antiga. La llum del matí entra per la finestra, il·luminant-lo directament. L'ÀVIA, des de la cuina, es mou amb rutina mentre se senten sorolls domèstics. Se la sent parlar, fins que finalment es dirigeix a ell

ÀVIA

(tendra i preocupada) Ai fill, és que et veig amb una cara-...- Sempre li vaig dir al teu pare que va criar un pobre esperit... Tens una careta que em preocupa, Eric-...-

L'ERIC segueix en silenci, tocant-lo la preocupació de la seva àvia, en un ambient que és alhora pesat i càlid.

41. INT. CASA JUDIT. MATÍ

L'ERIC està estirat al sofà, amb el cap recolzat a la falda de la JUDIT. Ella li acaricia suaument els cabells, intentant oferir-li una mica de consol enmig del silenci dens que omple l'habitació. Aquest silenci és estrany i inquietant, ja que mai havia regnat en aquell pis, sempre ple de vida.

La JUDIT observa l'ERIC amb preocupació. Ell, amb la mirada perduda, sembla desconnectat de tot, com si estigués lluny d'aquell moment. Els seus ulls no reflecteixen res més que un buit profund.

JUDIT

(amb un to suau, però carregat de preocupació) Eric, sap la teva mare que estàs així? Li has dit que et lledes cada dia plorant? Eric, saps que has de tornar a trucar a la Neus. No pots continuar així, tot sol. Ho has de fer, pel teu bé-...-

L'ERIC tanca els ulls un moment, intentant evitar la realitat que la JUDIT li posa davant. El silenci torna a omplir l'habitació, però aquesta vegada és més pesant, ple de coses no dites i preocupacions que creixen.

42. INT. TERÀPIA. MATÍ.

L'ERIC està assegut en una butaca, enfront de la NEUS. L'espai és asèptic, amb parets blanques i una atmosfera de

calma. Tot al voltant sembla dissenyat per proporcionar serenitat i equilibri. Malgrat això, l'ERIC manté la mirada clavada a terra, evitant en tot moment el contacte visual amb la NEUS.

NEUS

(amb un to comprensiu, però directe) A veure, també has de pensar que potser al final no és el més important aquest factor. Potser, en aquest cas, només en aquest, hem de trobar maneres de restar-li importància.

L'ERIC continua mirant a terra, incapaç de respondre o d'aixecar els ulls. Un lleu tremolor a les seves mans delata la seva ansietat.

43. INT. LAVABO. MATÍ

L'ERIC es troba davant del mirall, observant-se fixament als ulls. El reflex que veu sembla estrany, com si no es reconegués a si mateix. Els seus ulls estan plens de llàgrimes, a punt de vessar, però es conté. La seva expressió és de profunda confusió i dolor.

ERIC

(amb un to suau, gairebé inaudible)
Finalment, soc una persona més, no?

El silenci del bany ressona amb la seva pregunta, deixant-lo encara més sol amb els seus pensaments i emocions. La imatge del mirall, plena de fragilitat, sembla a punt de trencar-se.

44. INT. MENJADOR ERIC. MATÍ

L'ambient és de rutina quotidiana mentre la MARE i l'ERIC freqüen la casa. La MARE es nota preocupada i nota que alguna cosa no funciona del tot bé. L'ERIC intenta dissimular un somriure cada vegada que les seves mirades es creuen, però aquest somriure sembla cada vegada més forçat i desgastat.

MARE

(amb una veu plena de preocupació i afecte) Eric, la teva àvia m'ha dit que l'altre dia et va veure amb una mala cara. És normal que et sentis així, rei, però ja fa un mes que no surts de casa, i no passa res. Per què no li expliques a ella com et sents? Així ella també podrà entendre-ho millor.

L'ERIC s'atura momentàniament, deixant el fregall a la pica. Mira la seva mare amb una expressió de cansament, mentre ella seu al sofà i li agafa la mà, buscant oferir-li confort. Finalment, es deixa veure un petit somriure de gratitud mentre el silenci torna a omplir l'espai, però amb una sensació de connexió i suport.

45. INT. TERÀPIA. MATÍ.

La sala de teràpia continua amb l'ambient blanc i tranquil. L'ERIC està assegut amb la mirada baixa, reflexionant sobre les paraules de la NEUS. La NEUS, amb una postura atenta i serena, continua escrivint les seves notes.

ERIC

(trencant el silenci amb una veu carregada d'emoció) Però creus que tornaré a ser jo algun dia?

La NEUS deixa el bolígraf i mira a l'ERIC amb una mirada comprensiva i tranquil·litzadora.

NEUS

(amb calma) És el que et vaig comentar l'altre dia. Has de restar importància a aquell "jo" del passat. Tornaràs segur, però no com abans. Tothom torna d'aquestes realitats, però d'una altra manera. D'una manera més madura, més feta. Ets una persona més, Eric. Una persona que viu aquestes realitats.

Mentres la NEUS parla, els pensaments de l'ERIC comencen a fer-se caòtics. Les seves paraules es repeteixen en un bucle mental, intercalades amb les veus de les persones que han dit frases similars en el passat.

MARE, JUDIT, PARE, ÀVIA, NEUS

(en un eco constant) Ets una persona més, Eric.

Les veus es superposen, creant una sensació d'ofec i confusió. Els flashbacks mostren els moments en què cada persona li va dir aquesta frase, des de converses íntimes fins a intervencions preocupades. Les imatges es tornen cada vegada més frenètiques i distorsionades, reflectint el turment emocional que l'ERIC sent en aquest moment.

NEUS

No es tracta de veure't com una persona nova, sinó d'entendre que el canvi és part del procés. Ets tu, amb totes les teves experiències, que et formen. La persona que seràs és una evolució del que ets ara. No ho has de veure com una pèrdua, sinó com una transformació.

46. INT. CASA JUDIT. MATÍ

L'escena està immersa en un silenci tranquil. La llum matinal entra suaument per les finestres, creant un ambient càlid i acollidor. L'ERIC està estirat al sofà, amb un aspecte relaxat mentre comença a adormir-se. La JUDIT està al seu costat, observant-lo amb un somriure amable i tranquil.

JUDIT

(amb una veu suau i càlida) Vull que sàpigues que estarem aquí quan acabi tot això. Que no ens molesta que no quedis ni ens truquis, val? Perquè estem segures que al final tot això té més importància de la que tu li dones, però estarem aquí. A més a més, Eric, ets una persona més. No ens calen justificacions ni res. Estarem aquí totes.

L'ERIC, amb els ulls mig tancats, es gira cap a la JUDIT i li ofereix un somriure cansat però sincer. La JUDIT li torna el somriure, amb una expressió plena de comprensió i suport. L'ambient és tranquil, i la connexió entre ells és evident.

CRÈDITS.

VI. "PESIMISTA"

47.INT. TERÀPIA. MATÍ.

La NEUS i l'ERIC estan asseguts un davant de l'altre. L'espai manté l'equilibri habitual, amb la llum d'hivern entrant per les finestres, que crea un ambient blanc i tranquil. L'ERIC, amb la mirada perduda, però amb més atenció, mira directament a la NEUS.

ERIC

Cada vegada hi ha més moments en què m'agradaria poder canviar de vida, saps? Sento que estic atrapat en una realitat que no em deixa veure'm a mi mateix.

NEUS

D'acord. Comencem per identificar quin aspecte de la teva vida et fa sentir així. Hi ha algun aspecte en particular que et sembla impossible de superar?

ERIC

(amb un to de frustració creixent) Em canso de tota la confusió que em rodeja al cap. Em sento com si estigués perdut en una habitació fosca, sense cap manera de sortir-ne.

NEUS

Pessimista? Quin aspecte concret de la teva vida perceps com a pessimista? I quan va començar aquesta sensació?

ERIC

(amb la veu trencada) Sempre que em recordo d'ella. Aquesta nostàlgia melancòlica em persegueix com una ombra, constantment recordant-me els moments que mai podré recuperar. (pausa, amb un sospir profund) Em venen ganes de plorar i sortir corrent, però no sé cap a on. Aquesta sensació de pessimisme em persegueix darrere de cada acció, i em sento com si estigués arrossegant una càrrega massa pesada.

NEUS

Sobre ella... Aquesta personalització de la depressió que vam intentar treballar fa unes setmanes, creus que t'ha ajudat? Potser podries desconnectar de la culpa si la veus com un altre ésser, no?

ERIC

(amb un to de resignació) Sí, però no vull acostumar-me a desplaçar constantment la culpa a un altre ser. Em fa sentir com si estigués evadint la meva responsabilitat. Em sembla que no puc trobar una manera efectiva de gestionar això sense sentir que estic fugint d'alguna cosa important.

La sessió acaba. L'ERIC s'acomiada amb un sentiment de cansament profund i deixa la cadira buida. Se sent la cançó *Pessimista* d'Amaia.

CRÈDITS.

IX. "SANTOS QUE YO TE PINTÉ"

48. INT. ESTUDI.

L'habitació està fosca i buida, amb només un mirall reflectint la llum que prové de dalt. L'ERIC es troba davant del mirall, observant el seu reflex amb una sensació de profunda impotència. La seva mirada, plena de frustració, sembla buscar una resposta a través del reflex.

ERIC

(amb molta impotència) És que no puc evitar que tot això m'afecti tan profundament. No puc ser responsable del que em fas sentir constantment amb la teva mirada, amb la sensació que em dones sempre darrere meu. Tu ets qui em fa sentir així.

El reflex, amb un somriure malvat i irònic, sembla adoptar un to de superioritat.

REFLEX DE L'ERIC

A vegades em pregunto qui va ser l'esperit que et va tapar els ulls perquè no sentissis res de la realitat que t'envolta. La culpa no és de ningú més que de tu mateix. Ets tu qui decideix estar així i aquí.

ERIC

(tremolant d'enuig) Prou, et juro que no puc més amb les teves ximpleries que només em fan sentir pitjor.

Comença a sonar la cançó *Santos que yo te pinté* d'Amaia de forma intercalada amb els diàlegs. La música, intensa i carregada de sentiment, omple l'espai amb una sensació de drama i desesperació.

REFLEX DE L'ERIC

(amb un to desesperat) Recorda que pots buscar per terra, pots buscar per l'aire, però ningú t'estimarà com jo t'estimo. Ningú t'estimarà així. Soc l'únic ésser que t'entén i que sap qui ets de veritat.

A mesura que la cançó es fa més intensa, es comença a mostrar com l'ERIC comença una coreografia de dansa contemporània. L'ERIC, immers en l'angoixa, es lleva corrents de l'estudi.

49. EXT. PRAT. MATÍ.

L'ERIC corre a través d'un prat, amb l'aire i la velocitat acarontant la seva pell. La imatge del REFLEX DE L'ERIC continua corrent darrere seu, però es va esvaint lentament. L'ERIC continua corrent sense fre, en un intent desesperat de fugir del seu propi reflex.

CRÈDITS.

X. "YO INVITO"

50. EXT. PRAT. MATÍ

L'ERIC corre pel prat, amb la cançó *Santos que yo te pinté* d'Amaia encara sonant a l'aire. De sobte, es para i mira enrere cap a l'habitació que el portava a la foscor. Amb un sentiment de determinació renovada, decideix tornar. Comença a caminar de manera ràpida, i "el soroll" persistent comença a augmentar en la seva ment.

51. INT. ESTUDI.

L'ERIC entra a l'estudi. Mira al seu voltant, fixant-se en cada detall de l'espai que abans li era hostil. Es deixa caure a terra, se sent incòmode i en conflicte amb els seus propis pensaments. "El soroll" comença a desaparèixer. Després d'una estona de reflexió en silenci, pren una respiració profunda i s'aixeca. Fa una última ullada a l'habitació i torna al prat amb un sentiment de resolució.

52. EXT. PRAT. TARDA/NIT

L'ERIC camina pel prat, amb una mirada fixa en un punt al lluny, com si busqués un camí cap a una nova direcció que encara no comprèn completament, però que creu que serà millor. La seva mirada perduda es va transformant en una de més motivada. Comença a córrer amb una renovada energia.

La llum del dia es va apagant, i la llum tènue del vespre il·lumina el seu camí. La cançó *Yo invito* sona amb una guitarra de fons.

53. EXT. MIRADOR. NIT

L'ERIC arriba a un mirador que ofereix una vista espectacular de la ciutat. En aquest moment, se sent realment connectat amb el seu entorn i ara comprèn que és una persona més. Comença a xiular la cançó *Yo invito* i després la canta suaument. La cançó, cantada per la JUDIT, es fusiona amb la seva interpretació. L'ERIC, amb una mirada fixa, s'alia amb el paisatge nocturn mentre la música omple l'espai.

54. EXT. PORTAL ERIC. NIT

L'ERIC arriba a casa i, en el moment que entra al portal, la música es trenca, i el silenci omple l'espai. Es queda assegut una estona al portal, immers en els seus pensaments. Finalment, entra a casa, apaga les llums de la seva habitació, i el silenci torna a dominar. Després d'un moment, la cançó *Yo invito* comença a sonar de nou.

XI. "LA GATA BAJO LA LLUVIA"

55. INT. COTXE. NIT.

L'ERIC i la JUDIT van de camí a la discoteca amb un grup d'amigues. La calor d'estiu omple l'interior del cotxe, i es nota que hi ha hagut un canvi en l'ERIC. La seva tranquil·litat i alegria són evidents. Riuen i es comparteixen moments de complicitat, amb una atmosfera relaxada i amistosa que contrasta amb el passat tumultuós.

56. INT. DISCOTECA. NIT.

A l'interior de la discoteca, l'atmosfera de festa és palpable. L'ERIC balla amb les seves amigues, immers en la música i el moment. Quan decideix anar a buscar una beguda, sent una sensació de familiaritat mentre camina cap a la barra. De sobte, el seu cor fa un salt quan es gira i veu al PAU al mig de la pista. Els seus ulls es troben. L'ERIC es posa nerviós, però una gran alegria s'hi barreja.

En PAU el mira amb una tendresa palpable, i de sobte comença a sonar *La gata bajo la lluvia* de Rocío Dúrcal. En PAU, des de la distància, comença a cantar-li a l'ERIC, i la cançó crea una connexió emocional entre ells. L'ERIC no pot evitar somriure àmpliament, i les seves rialles són evidents mentre la cançó s'intensifica. Però quan arriba al vers final, l'escena es trenca.

57. EXT. PLATJA. SORTIDA DEL SOL.

S'obre una imatge retroactiva del moment en què l'ERIC i el PAU es van conèixer. La gravació d'un amic mostra l'ERIC i en PAU cantant *La gata bajo la lluvia* de Rocío Dúrcal a la platja. La càmera captura l'energia i la connexió del primer moment en què es van conèixer, evocant una sensació de nostàlgia i tendresa mentre es canta aquell últim vers.

58. INT. DISCOTECA. NIT.

Després d'aquest moment, el silenci s'instal·la entre l'ERIC i en PAU. La següent cançó comença a sonar, i en PAU li somriu a l'ERIC, fent-li un cor amb les mans. Però, de sobte, un grup de persones passa per davant, bloquejant la visió de l'ERIC. Quan l'ERIC torna a mirar, en PAU ha desaparegut. El busca frenèticament entre la multitud, però no el troba. La JUDIT apareix i s'emporta a l'ERIC, deixant la incertesa sobre si en PAU era realment allà o només una visió del passat.

10.2. Annex 2: Equip de treball

DIRECCIÓ: Pere Vélez

CO. DIRECCIÓ / DIRECCIÓ DE FOTOGRAFIA: Salvador Varón

CAST:

ERIC: Cristian Jose Lopez de Jesus

PAU: Arnau Marquez Jutglar

JUDIT: Anna Polan Llor

MARE ERIC: Jessica Egea

PSICÒLOGA: Elena Andrada

AMIGUES PLATJA: Javi Aguirre, Judit Medina, Pere Vélez

AMIGUES SOPAR: Maya, Salvador Varón.

NOIA BARALLA: Matylda Szczypiorska

NOI BARALLA: Òscar Díaz

FIGURACIÓ FESTA: Shea Crymble, David Torres, Andrea Morel, Laia Soto, Javi Aguirre, Maria Teresa Martí, Pere Vélez Andreu, Zoë Rodríguez, Ana Obiols, Sara Bosch, Martina Bastida, Laura Martínez, Júlia Farrés

DIRECCIÓ:

DIRECCIÓ: Pere Vélez

1r AJUDANT DE DIRECCIÓ: Marc Tarragó

2n AJUDANT DE DIRECCIÓ: Salvador Varón

PRODUCCIÓ:

JEFE DE PRODUCCIÓ: Pere Vélez

DIRECTOR DE PRODUCCIÓ: Marc Tarragó

AJUDANTS DE PRODUCCIÓ: Salvador Varón, Judit Medina, Maria Teresa Martí, Pere Vélez Andreu

LOCALITZACIONS: Pere Vélez, Salvador Varón, Marc Tarragó, Mar Cabanyol

SCRIPTS: Maya, Marc Tarragó, Pere Vélez

EQUIP DE FOTOGRAFIA:

DIRECCIÓ DE FOTOGRAFIA: Salvador Varón

OPERADOR DE CÀMERA: Salvador Varón

AUXILIARS DE CÀMERA: Marc Tarragó, Ander Ruiz, Bruno Croce, Òscar Díaz

GAFFERS: Lucas Àlamo, Berta Calabia, Marc Tarragó

ELÈCTRICS: Ander Ruiz, Lucas Àlamo, Berta Calabia, Marc Tarragó

FOTO FIXA: Ainé Bosch

EQUIP DE SO:

SONIDISTAS: Armand Perelló, Lucas Àlamo, Ander Ruiz, Carina Varón

ART:

DIRECCIÓ D'ART: Gisela Rentero Fuxà

AJUDANT D'ART: Anna Bas

ATREZZO: Pere Vélez

DIRECCIÓ DE VESTUARI: Santi (@s.morsas)

AJUDANT DE VESTUARI: Martí Garcia

MUNTATGE:

MONTADORS: Pere Vélez, Salvador Varón

EDICIÓ SO: Carina Varón

COLOR: Anyi

GRAFISMES : Alba Galbe

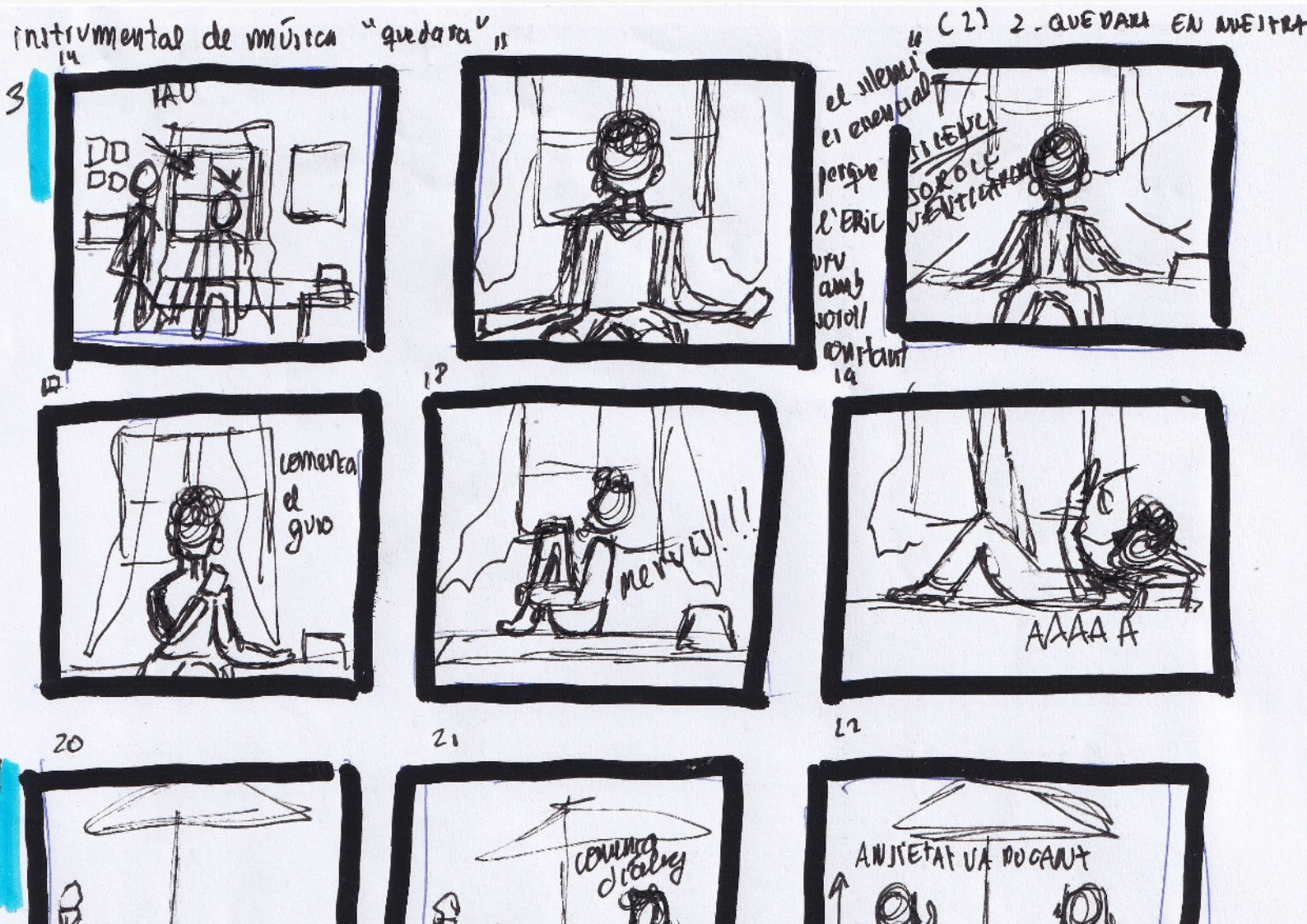
BANDA SONORA (BSO):

DIRECTORA DE BSO: Laura López

RUNNERS: Salvador Varón, Anna Polan Llort, Pere Vélez, Marc Tarragó

AGRAÏMENTS:

- UB FIMA
- Família Vélez Martí
- Restaurant Mirador
- Laia Soto
- Supermercat Bon Area
- Enric Urgelles

10.3. Annex 3: Storyboard

Adjunto una captura de mostra i el següent enllaç amb tots els storyboards complets:

<https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1scR1ZaCYE4kZZST8iXg6IEIHCtBANpL6>

10.4. Annex 4: Guió tècnic

Adjunto una captura de mostra i el següent enllaç amb tots els guions tècnics complets:

<https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1ORsNuhatd8tXRDeZCyj7Im92QL-bTvTq>

SEQÜÈNCIA		IMATGE				
Nº ESCENA	Nº PLA	ACCIÓ	HORA	PLA	CÀMARA	REFERÈNCIA
1	1	ERIC assegut al centre del llit.	INT. DIA	<u>PG frontal</u>	FIXA	
1	2	Mà ERIC agafant el llit amb força.	INT. DIA	PD lateral/ $\frac{3}{4}$	FIXA	
1	3	ERIC estirant-se al llit.	INT. DIA	PG lateral/ $\frac{3}{4}$	FIXA	
1	4	ERIC estirat al llit // es gira.	INT. DIA	PM zenital	FIXA	

TEMPS CANVI DE PLA	HORA	PLA	ESCALA	MOVIMENT	LLUM	ACCIÓ	CAST	ART i VESTUARI
14:30 citació equip								
14:45 set								
15:00 RODAR								
15:00-15:05	15:05-15:20	(2) 4.1	PM/PA	Fixa	Matí	PAU entra a la seva habitació, seu i comença a gravar un audio: "Hola, què tal [...] si vols, podem anar!" S'estira al llit i després torna a agafar el mòbil: "Perdona per la xapa, [...] ens veiem en una estona."	PAU	OUTFIT ESTIU PAU
15:20-15:25	15:25-15:30	(4) 5.1	PA conjunt	Fixa	Tarda	ERIC està estirat al llit. PAU entra i seu al llit. DIÀLEG: "Fa molta calor avui, ..." [...] "Aja, t'has passat." ERIC s'incorpora i abraça al PAU. "No, no..." [...] "Vale, t'estimo." S'abraça. "I jo a tu..." [...] "no vull pensar més." ERIC es torna a estirar i per últim el PAU	ERIC i PAU	OUTFIT ESTIU PIJAMA PAU (2) OUTFIT ESTIU PIJAMA ERIC (2)
15:30-15:35	15:35-15:40	(4) 5.2	PM ¾	Fixa	Tarda	ERIC i PAU estirats parlant.	ERIC i PAU	OUTFIT ESTIU PIJAMA PAU (2) OUTFIT ESTIU PIJAMA ERIC (2)
15:40-15:45	15:45-15:50	(4) 5.3	PM/PP	Fixa	Tarda	ERIC s'incorpora. ERIC i PAU s'abraça. ERIC es torna a estirar.	ERIC i PAU	OUTFIT ESTIU PIJAMA PAU (2) OUTFIT ESTIU PIJAMA ERIC (2)
15:50-15:55	15:55-16:00	(6) 1.3	PP frontal	Fixa	"Nit"	PAU parlant per la videotrucada (vista captura pantalla). Tot el diàleg. Baixa la pantalla per penjar.	PAU	OUTFIT TARDOR PAU
CANVI SET - MENJADOR JUDIT (MARXA ARNAU ENTRA ANNA)								
16:30-16:35	16:35-16:50	(7) 2.1	PA frontal	Fixa	Matí	ERIC estirat al sofà amb el cap a la falda de la JUDIT, mentre ella l'acaricia. TOT EL DIÀLEG	JUDIT i ERIC	OUTFIT TARDO JUDIT (4) OUTFIT TARDO ERIC (4)
16:50-16:55	16:55-17:00	(7) 2.2	PP ¾	Fixa	Matí	ERIC estirat al sofà amb el cap a la falda de la JUDIT, mentre ella l'acaricia. JUDIT: "Eric, [...] cada dia plorant?" ERIC tanca els ulls	JUDIT i ERIC	OUTFIT TARDO JUDIT (4) OUTFIT TARDO ERIC (4)
17:00-17:05	17:05-17:10	(7) 2.3	PM ¾	Fixa	Matí	ERIC estirat al sofà amb el cap a la falda de la JUDIT, mentre ella l'acaricia. JUDIT: "Eric, [...] pel teu bé..."	JUDIT i ERIC	OUTFIT TARDO JUDIT (4) OUTFIT TARDO ERIC (4)
17:10-17:15	17:15-17:20	(7) 7.1	PA	Fixa	Matí	ERIC estirat al sofà amb el cap a la falda de la JUDIT, mentre ella l'acaricia. JUDIT: "Vull que sàpigues [...] Estarem aquí totes."	JUDIT i ERIC	OUTFIT TARDO JUDIT (4) OUTFIT TARDO ERIC (4)

10.5. Annex 5: Pla de rodatge

Adjunto una captura de mostra i el següent enllaç amb tots els plans de rodatge complets:

https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1u_c2mcTUWZSA3LhuoSPpPEio23u541k7

10.6. Annex 6: Departament d'art

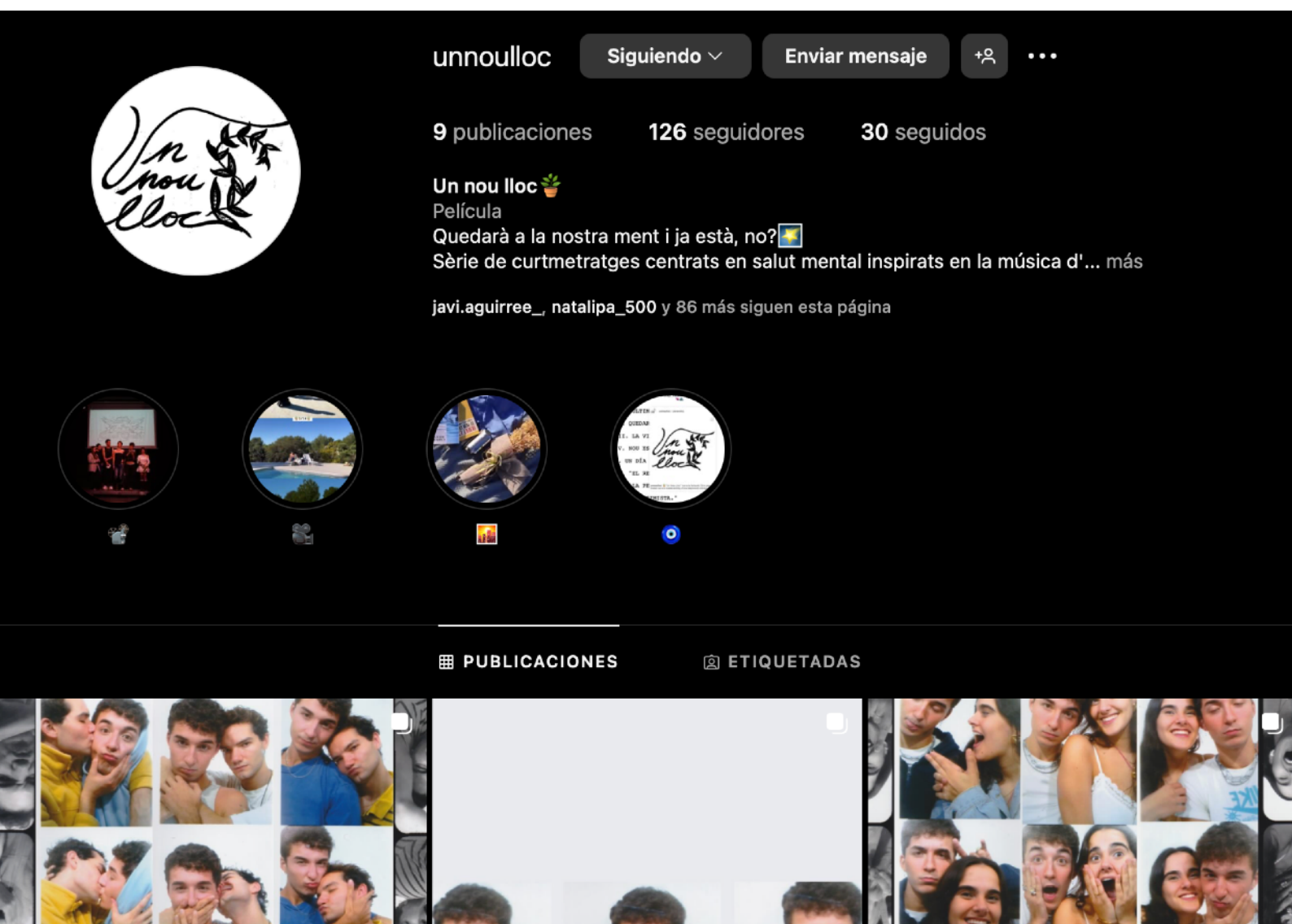
Adjunto el següent enllaç a la carpeta amb tota la informació d'art i l'estilisme del projecte:

https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1_fAf3hxQic66J5jxb3i_y9JCi-4MD5b-

10.7. Annex 7: Xarxes socials.

Adjunto el link al instagram del projecte:

<https://www.instagram.com/unnoulloc/>

10.8. Annex 8: Foto fixa

Adjunto el següent enllaç a la carpeta amb totes les fotografies realitzades durant els rodatges. Al llarg del marc teòric ja s'han pogut visualitzar algunes d'aquestes imatges.

https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1jbtp_DXU78MitR3F1i5zkw4rIL08HSFM

10.9. Annex 9: Dossier presentació

Adjunto el següent enllaç al dossier del projecte:

https://drive.google.com/file/d/1Xxhm2h7yzmNsDL7-D7dldw0l9Bukk9WU/view?usp=share_link

10.10. Annex 10: BSO

Adjunto el següent enllaç amb la BSO del projecte:

https://drive.google.com/drive/folders/1vyTVQ02gXcU-d6lDq4nCRc4RhjCy2faM?usp=share_link

10.11. Annex 11: Llistat material

Adjunto el següent enllaç amb el llistat de material del projecte:

https://docs.google.com/spreadsheets/d/1250k0FILGotzdL98LaHmbjT9_LR9DGmNjzqrzmpLeSY/edit?usp=share_link

10.12. Annex 12: FIMA

Adjunto el següent enllaç amb el permís de FIMA:

<https://docs.google.com/document/d/1lzvxQE4qw7rbiRR6668bWa9Qh-U4ZD6l/edit?rtfpof=true>

10.13. Annex 13: Carpeta *Un nou lloc*

Conté el material complet generat durant el procés de creació, incloent fotografies de rodatge, documents de producció, esbossos d'art, muntatge i altres recursos utilitzats.

<https://drive.google.com/drive/u/1/folders/1vPNpgEYmOV154EcuWvE05uDvlp8z8HUz>

